

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 8/2014

Cena \$ 2.50

AUGUST 2014

Poutní místo svaté Anny u Pohledu

Obec Pohled se nachází na Českomoravské vysočině na horním toku Sázavy 4 km východně od Havlíčkova Brodu a 6 km západně od Příbyslavi. Vznik poutního místa v Pohledu je spjat s místním klášteřem cisterciáček Vallis sanctae Mariae Virginis (Údolí Panny Marie) založeném dcerami Vítka z Klokot Uttou, Kateřinou a Ludmilou r. 1265 a osazeném sestrami cisterciáčkami z kláštera Porta coeli v Tišnově. Z té doby pochází také kostel sv. Ondřeje, dříve Nanebevzetí P. Marie. Roku 1424 byl klášter za husitských válek zpusťován, ale opět se vzpamatoval, až byl definitivně zrušen Josefem II. 1782 a klášterní kostel se stal kostelem farním.

Poutní místo s kostelem sv. Anny se nachází na návrší nad Pohledem. Jedna z cest k němu vede lipovou alejí, kratší cesta je lemovaná drobnými kapličkami a vede kolem potůčku úpatím kopce zvaného Kalvárie.

Poutní místo vzniklo na základě následující události. V roce 1730 písař cisterciáckého kláštera v Pohledu Jakub Čermák zapadl při pronásledování jelena v klášterním lese do hluboké bažiny. Nemohl se z ní dostat a ve smrtelných úzkostech se začal modlit. Najednou uslyšel z podzemí zvuk varhan a jakýsi sborový zpěv, kterému sice nerozuměl, ale zdálo se mu, že se v něm častěji ozývá jméno svaté Anny. Začal tedy volat svatou Annu o pomoc a slíbil, že bude-li zachráněn, postaví na tom místě ke cti svaté Anny kapli. V tom dostal novou sílu a podařilo se mu z bažiny se vyprostit. Svůj slib dodržel, dal vysušit bažinu a postavit zde malou kapli. Při jejím budování narazili dělníci na silný pramen, který svedli do studánky. O zázračném zachránění písaře Čermáka se vyprávělo v okolí, lidé se chodili do kapličky modlit a pili vodu, která měla jinou chuť, než voda v jejich studnách. Poloslepá žena, která si omývala vodou oči, začala lépe vidět a pověst o zázračné vodě se šířila po okolí. Zázraků přibývalo, a tak zde byla postavena poustevna a poustevník měl za úkol zázraky zapisovat.

Poutníků přibývalo, nejdříve po desítkách a stovkách, později k zázračné vodě proudily davy lidí po tisících. Malá kaplička už nestačila. Poutníci přinášeli milodary, a když se roznesla zpráva o stavbě kostela, obce posílaly peníze na jeho stavbu, započala roku 1760. Při kopání základů byl objeven silný pramen a jeho voda byla svedena

do studánky. Dělníci pak vykopali základy a zedníci začali stavět. Co ale jeden den vystavěli, to našli vždy druhý den ráno rozbořené. To se opakovalo třikrát. Třetího dne objevili kousek dál šlápoty a z toho usoudili, že sama svatá Anna si přeje, aby kaple byla postavena právě tam. Zde byl tedy vybudován nynější kostel právě tak velký, jak šlápoty ukazovaly. Velmi hodnotná a působivá barokní architektura byla vybudována podle staršího návrhu Jana Blažeje Santiniho, který v Pohledu realizoval mnohé jiné stavby.

Poutní kostel byl vysvěcen v roce 1761 a v roce 1766 zde byly zavěšeny i dva malé zvony. Po vybudování kostela se zde začaly sloužit mše svaté. Velké poutě byly v neděli po svaté Anně, Oktávu, na Jáchyma a v neděli po svatém Václavu.

Kostel sv. Anny je pozoruhodná centrální stavba s věžičkou uprostřed. K ústřednímu téměř kruhovému prostoru zaklenutému kupolí jsou na třech stranách paprscitě připojeny podélné patrové prostory předsíně s hudební kruchtou, dvou kaplí s oratořemi a na východ asymetricky čtvercová přízemní sakristie. Vnitřní vymalování s rostlinnými a figurálními motivy i celé zařízení kostela je rokokové. Na hlavním oltáři vidíme obraz sv. Anny a sousoší Zvěstování. Na bočních oltářích jsou obrazy Smrt sv. Josefa a Panny Marie Pomocnice. Kolem kostela je vedena křížová cesta ve 14 malých kapličkách. Východním směrem přímo nad pramenem vody stojí od r. 1824 osmiboká centrální kaple s hranolovou zvonící. Byla vybudována na místě původní kapličky z roku 1731.

Při chemické analýze byla ve vodě zjištěna síra, železo a olovnatý oxid, proto hrabě Sylva Taroucca dal v roce 1858 v lese postavit lázeňskou budovu. Voda byla od pramene přiváděna do lázeňské budovy, zde se ohřívala v měděných kotlících a hosté se léčili koupelemi, které byly jehličnaté, anebo rašelinové. Přijížděli sem lidé za léčbou z Jihlavy, Znojma, Prahy i Vídně. Na jaře roku 1887 studánka vyschla. Bylo nutné najít nový pramen, což se nakonec podařilo, ale voda již neobsahuje léčivé minerály. Je však velmi chutná a pro poutníky osvěžující. Ovšem lázně zanikly a byly přeměněny na hostinec pro letní pobyt.

Poutě však zůstaly nadále velkolepé. O hlavních poutích přicházeli poutníci z blízkého okolí časně ráno a vraceli se domů k

Kaple nad zázračným pramenem

večer. Procesí, která přicházela z daleka, chodila už den před poutí a odcházela teprve třetího dne. Velká procesí přicházela s krouhviemi a hudbou, vedená knězem. Ženy mívaly na zádech velké rance, plné koláčů a buchty, které dávaly chalupnicím, u kterých nocovaly. Poutníci přespávali v Pohledu ve všech domcích, ve světničkách, na půdách, ve stodolách, v kůlnách, v dupárně, což byla zastřešená dřevěná tančírna u svaté Anny za hospodou, na samotách namačkání jeden na druhého. Někteří i pod stromy v lese. Na mezích po obou stranách cesty od rybníčku až k lesu sedávali flašinetáři, nevidomí, bezručí a beznozí žebráci. Zbožní poutníci jim házeli do čepic milodary. V lese bylo několik atrakcí. Cirkus, několik kolotočů, střelnice, houpáček, panoptikum, atd. Podél hlavní cesty až ke kostelu a od kostela ke kapličky měli stánky pemikáři a různí kramáři. Pivo se čepovalo na několika místech v lese.

Časem se vše změnilo, v době komunismu byly poutě omezeny a nakonec zrušeny. V době svobody se však jezdí ke svaté Anně do Pohledu znovu. Kaple byla krásně opravena a lidé se sem přicházejí opět modlit. Hlavní poutí bývá v neděli po svátku sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie 26. července.

Foto na titulní straně:
Poutní kostel sv. Anny u Pohledu

Svatá Anna, matka Panny Marie

Vypravujte,
prozpěvujte
chvály přesvaté Anny,
ctné matrony,
své patrony,
vdovy i také panny,
zveleďte čest,
jest hodna, jest.

Dlouho v smutku,
v svém zármutku
Anna pozůstávala,
v neplodnosti
do starosti
pokorně setrvala
bez stýskání,
stěžování.

Z vysokého
Královského
zrozená jest kolena.
Z prorockého
aronského
pokolení zplozená.
Ten její rod,
odtud ten plod.

Vždy v štědrosti
dle možnosti
pilně jest se cvičila.
Statečku díl
chudých podíl
ráda jest učinila.
To Jáchym chtěl,
v tom libost měl.

Přišel ten čas,
že radost zas
k Anně se navrátila.
V zarmoucení
potěšení
andělského užila.
Přišla radost
na jí žádost.

Od anděla
Anna měla
sobě to oznámeno,
že porodí,
dcerku zplodí,
jejíž MARIE jméno,
nebes Paní,
svět se klaní.

Což se stalo,
potom málo
Anna dceru zplodila.
Tak z milosti
Paní ctnosti
světu se narodila.
Přešťastný svět,
přijmouc ten květ.

Šťastnou Matku!
Nedostatku
dcera nemá žádného,
tu poškvrnky
ni jedinký
nemáš hříchu žádného.
Tu ctnost sama
světu známa.

Šťastnou Annu,
jenž nám mannu
božskou, archu nám dala,
v níž odměna
místo věna
všem potomkům zůstala!
Vzácné zboží,
poklad Boží.

Šťastnou matku,
která statku
ne nadarmo rozdala!
Ale hojný
a důstojný
poklad za něj získala.
Perlu krásnou,
velmi jasnou.

Šťastný ten den,
v kterémž plod ten
počal se v tom životě!
Tím šťastnější,
veselejší,
v kterém spatřen na světě.
Buď čest, chvála
Bohu stálá.

*Ze sbírky:
Svatoroční muzika
Adam Michna z Otradovic
Léta Páně 1661*

Modlitba ke svaté Anně

Se srdcem plným upřímné úcty
skláníme se před Tebou,
slavná svatá Anno.
Tebe si Bůh vyvolil a oblíbil
a pro své mimořádné ctnosti
stala ses hodnou výsostné
Boží milosti: porodit
Pokladnici všech milostí,
Požehnanou mezi ženami,
Matku vtěleného Slova,
Přesvatou Pannu Marii.
Pro tuto velkou přízeň
přijmi nás laskavě, dobrá svatá Anno,
mezi své opravdové ctitele,
kterými chceme být nyní i po celý svůj život.
Obklop nás mocnou ochranou a vypros nám
u Boha milost následovat Tě v ctnostech,
které byly krásou a ozdobou Tvého života.
Pomoz nám poznat naše hříchy a upřímně jich litovat.
Vypros nám živou lásku k Ježíši a Marii
a věrné plnění našich povinností.
Ochraň nás od každého nebezpečí
a buď při nás v hodině smrti, abychom přišli do nebe
a tam s Tebou, přešťastná matko, svatá Anno,
chválili Slovo Boží, které se stalo člověkem
v lůně tvé přecistě dcery, Panny Marie.
Amen.

LITURGICKÁ ČTENÍ

20. neděle v mezidobí - 17. srpna 2014

1. ČTENÍ - Iz 56, 1-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Tak praví Hospodin: „Šetřte práva a jedněte podle spravedlnosti, neboť se již blíží má spása, již se ukáže má spravedlnost. Cizince, kteří lnou k Hospodinu tím, že mu slouží a milují jeho jméno, že jsou jeho služebníky, a všechny, kteří zachovávají sobotu bez znesvěcení a lpí na mé smlouvě, ty přivedu na svou svatou horu a dám jim radost ve svém domě modlitby. Jejich celopaly a žertvy mi budou potěšením na oltáři; neboť můj dům se bude nazývat domem modlitby pro všechny národy.“

2. ČTENÍ - Řím 11, 13-15. 29-32

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Vám, bývalým pohanům, říkám: Já jako apoštol pohanů vykonávám svou službu s velikou pečlivostí. Chtěl bych tím vzbudit žárlivost u svých krajanů a aspoň některé z nich zachránit. To, že byli vyloučeni, přineslo světu smíření s Bohem. Co teprve bude znamenat, až budou znova přijati? To bude úplné vzkříšení z mrtvých! Když totiž Bůh někomu něco daruje nebo když někoho povolá, je to neodvolatelné. Vy jste se kdysi chovali k Bohu odmítavě, ale nyní se vám dostalo milosrdenství, protože oni odmítli přijmout víru. Stejně tak se oni chovají nyní odmítavě, protože vám se dostává milosrdenství, aby se ho potom dostalo také jim. Bůh totiž dopustil, že všichni upadli do neposlušnosti, aby všem prokázal milosrdenství.

EVANGELIUM - Mt 15, 21-28

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš odešel z Genezareta a odebral se do tyrského a sidónského kraje. A tu z toho kraje vyšla jedna kananejská žena a křičela: „Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův! Moje dcera je krutě posedlá.“ Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili ho: „Pošli ji pryč, vždyť za námi křičí.“ Odpověděl: „Jsem poslán jen k ztraceným ovčím domu izraelského.“ Ona mezitím přišla, klaněla se mu a prosila: „Pane, pomoz mi!“ On jí však odpověděl: „Není správné vzít chléb dětem a hodit ho psíkům.“ Ona řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psíci se živí kousky, které padají se stolu jejich pánů.“ Nato jí řekl Ježíš: „Ženo, jak velká je tvá víra! Staň se, jak si přeješ.“ A od té chvíle byla její dcera zdravá.

21. neděle v mezidobí - 24. srpna 2014

1. ČTENÍ - Iz 22, 19-23

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin Šebnovl, správci královského paláce: „Vyženu tě z tvého místa, z tvého úřadu tě svrhnou. Pak povolám svého služebníka Eljakima, syna Chilkijáhova, obléknu mu tvou řizu, přepášu ho tvým pásem; tvou moc mu předám do ruky. Bude otcem obyvatelstvu Jeruzaléma a Judovu domu. Na jeho rameno

položím klíč od Davidova domu; když otevře, nikdo nezavře, když zavře, nikdo neotevře. Zarazím ho jako hřeb na pevné místo, pro svůj rod zaslouží čestné křeslo.“

2. ČTENÍ - Řím 11, 33-36

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Ó, jak bezedná je Boží štědrost, moudrost i poznání! Jak neproproníknutelná jsou jeho rozhodnutí a neprobádatelné způsoby jeho jednání! Neboť 'kdo pochopí myšlení Páně? Kdo mu byl rádcem? Dal mu někdo dřívě něco, aby se mu to muselo oplácet? Vždyť od něho, skrze něho a pro něho je všechno. Jemu buď sláva navěky! Amen.

EVANGELIUM - Mt 16, 13-20

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“ Potom důtklivě přikázal učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Mesiáš.

22. neděle v mezidobí - 31. srpna 2014

1. ČTENÍ - Jer 20, 7-9

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Svedl jsi mě, Hospodine, a dal jsem se svést; byl jsi silnější než já a přemohl mě! Celý den jsem na posměch, všichni se mi vysmívají. Kdykoli mluvím, musím křičet, ohlašovat násilí a zpuštění; Hospodinovo slovo se mi stalo pohanou a posměchem po celý den. Řekl jsem si: „Nebudu se již o něho starat, nebudu již mluvit jeho jménem.“ Tu se Hospodinovo slovo stalo v mém nitru hořícím ohněm, zavřeným v mých kostech; snažil jsem se ho snést, ale nebylo to možné.

2. ČTENÍ - Řím 12, 1-2

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: přinášejte sami sebe v obět' živou, svatou a Bohu milou! To ať je vaše duchovní bohoslužba. A nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohu libé a dokonalé.

EVANGELIUM - Mt 16, 21-27

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš začal svým učedníkům naznačovat, že bude muset jít do Jeruzaléma, mnoho trpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne, že bude vzkříšen. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat: „Bůh uchovej, Pane! To se ti ni-

kdy nestane!“ On se však obrátil a řekl Petrovi: „Jdi mi z očí, sá-tane! Pohoršuješ mě, neboť nemáš na mysli věci božské, ale lid-ské!“ Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání.“

23. neděle v mezidobí - 7. září 2014

1. ČTENÍ - Ez 33, 7-9

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Toto praví Hospodin: „Nuže, synu člověka, ustanovil jsem tě strážným pro Izraelův dům! Když uslyšíš slovo z mých úst, napomeň je mým jménem. Když řeknu bezbožnému: Zemřeš! a ty mu nebudeš domlouvat, aby se odvrátil od svého chování, umře on, bezbožník, pro svou nepravost, ale jeho krev budu vymáhat z tvé ruky. Když se však budeš snažit odvrátit bezbožného od jeho chování, aby se změnil, ale on nezmění své chování, zemře pro svoji nepravost, ty však sám sebe zachrániš.“

2. ČTENÍ - Řím 13,8-10

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům

Bratři! Nebud'te nikomu nic dlužni - jen vzájemnou lásku. Neboť kdo druhého miluje, splnil zákon. Vždyť přikázání nebudeš cizoložit, nebudeš zabíjet, nebudeš krást, nebudeš žádostivý, a je-li ještě nějaké jiné přikázání, všechna jsou shrnuta v tomto: Miluj svého bližního jako sám sebe. Láska bližnímu neubližuje. Naplněním zákona je tedy láska.

EVANGELIUM - Mt 18,15-20

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Dá-li si od tebe říci, svého bratra jsi získal. Nedá-li si však říci, přiber si ještě jednoho nebo dva, aby každá výpověď byla potvrzena ústy dvou nebo tří svědků. Když je však neposlechne, pověz to církvi. Jestliže však neposlechne ani církev, ať je pro tebe jako pohan nebo celník. Amen, pravím vám: Všecko, co svázete na zemi, bude svázáno na nebi, a všecko, co rozvázete na zemi, bude rozvázáno na nebi. Dále vám říkám: Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromáždění ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Svátek Povýšení svatého kříže 14. září 2008

1. ČTENÍ - Num 21, 4b-9

Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hebreové táhli směrem k Rákosovému moři a lid už omrzelo být stále na cestě. Lidé mluvili proti Bohu i Mojžíšovi: „Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abychom umřeli tady na poušti. Není chléb ani voda. Už máme dost té hladové stravy.“ Hospodin poslal proto na

lid jedovaté hady, jejichž uštknutí způsobilo smrt mnoha lidí z Izraele. Lidé přišli k Mojžíšovi a řekli: „Hřešili jsme, když jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě; modli se k Hospodinu, aby od nás odstranil hady.“ Mojžíš se modlil za lid. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Udělej si hada a vztýč ho na kůl; každý uštknutý, když se na něj podívá, zůstane na živu.“ Mojžíš zhotovil měděného hada, vztýčil ho na kůl, a když had někoho uštkl a ten pohlédl na měděného hada, zůstal na živu.

2. ČTENÍ - Flp 2, 6-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

EVANGELIUM - Jan 3, 13-17

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl Nikodémovi: „Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.“

Česká Misie v Chicagu *Vás srdečně zve na tradiční* **Pout' na Holy Hill** **na Svatý Kopeček ve Wisconsinu** **v neděli 28. září 2014**

odjezd autobusu z Čermák Plaza od McDonald
v 8.00 hod. ráno

v 11.00 hod. dopoledne křížová cesta
potom možnost svaté zpovědi
oběd individuálně v místní kafeterii

ve 2.00 hod. odpoledne
česká mše svatá v dolním kostele
a po ní pobožnost v kapli Panny Marie

Cena autobusového zájezdu: \$ 30.00
Bližší informace a přihlášky:

Mons. Dušan Hladík -Telefon (708) 255 5117
Blanka Příkazská -Telefon (551) 486 0518
Božena Tomečková -Telefon (708) 354 3618

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. července 2014

Politické události

Zákon o státní službě předmětem sváru ve Sněmovně

Bouřlivý průběh měla mimořádná 12. schůze Poslanecké sněmovny, svolaná z podnětu koaličních poslanců. Do jejího programu byly zařazeny návrhy těch zákonů, jejichž projednání by se nemělo odkládat, měly by být schváleny tak, aby mohly platit od začátku roku 2015. Některé z nich jsou součástí vládního programu. Patří mezi ně například zavedení druhé snížené sazby DPH 10% na léky, kojeneckou výživu a knihy. Tato novela daňového zákona prošla bez problému prvním čtením podobně jako novela zákona o zdravotním pojištění, která ruší regulační poplatky ve zdravotnictví s výjimkou poplatku za pohotovostní služby. Podařilo se rovněž schválit ve třetím čtení novelu zákona o spotřebních daních, která zdraží krabičku cigaret v průměru o 3 až 4 koruny. Ze zvýšení spotřební daně na tabákové výrobky by měl stát získat navíc 2,8 miliardy korun ročně. K velkému střetnutí koalice a opozice však došlo při schvalování novely služebního zákona, který by dosavadní právní normu z roku 2002, jejíž podstatné části dosud nenabýly účinnosti, uvedl do souladu s právem Evropské unie. Novela, která zásadně mění dosavadní zákon, sice prošla druhým čtením, při němž se shromáždilo na pět desítek pozměňovacích návrhů, opozice se však rozhodla třetí čtení blokovat využíváním některých ustanovení jednacího řádu. ODS a TOP 09 zve-

řejnily čtyři podmínky, jejichž splněním podmiňují svůj souhlas se zákonem. Tou klíčovou je zrušení institutu Generálního ředitelství, v lednu 2014 převedeného z Ministerstva vnitra na Úřad vlády, který by měl nyní vykonávat dohled nad nově zřízenými státními tajemníky na ministerstvech. ODS a TOP 09 dále trvají na ochraně pro úředníky, kteří pracují v úřadu více než 4 roky. Státní správa také musí být otevřena pro akademickou sféru i pro úředníky samosprávy. Premiér Sobotka zdůraznil, že vláda nehodlá ustupovat. I kdyby snad opozice s obstrukční taktikou byla úspěšná, nezabrání tím TOP 09 a ODS ničemu. "Jen začne v roce 2015 platit již dříve schválený služební zákon, včetně generálního ředitelství. Zabránit může pouze přijetí novely, která služební zákon vylepšuje," uvedl Sobotka. Další konflikt v průběhu sněmovní schůze vznikl při schvalování novely zákona o spotřebních daních, která vrací do zákona tzv. zelenou naftu pro zemědělce tak, jak předpokládá koaliční dohoda vládnoucích stran.

Debaty o církevních restitucích ve Sněmovně neprošla

Na žádost poslanců KSČM a hnutí Úsvit se ve čtvrtek 24. července konala mimořádná 13. schůze Poslanecké sněmovny, která měla jednat o průběhu tzv. církevních restitucí. Navrhované usnesení mělo vládu zavázat k publikování podrobných informací o postupu ústředních orgánů státní správy při realizaci zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém

vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi. Po dvouapůlhodinové debatě, v níž vystoupil také premiér Bohuslav Sobotka a ministr financí Andrej Babiš, schůze skončila, protože navrhovaný program nebyl schválen. Hlasovali pro něj jen poslanci KSČM a hnutí Úsvit.

Reakce české zahraniční politiky na mezinárodní konflikty

Česká republika souhlasí s rozšířením sankcí proti Ruské republice, které vyhlásila Evropská unie poté, co 17. července bylo nad východní Ukrajinou sestřeleno malajsijské civilní letadlo MH17 s 298 lidmi na palubě. S největší pravděpodobností letadlo sestřelili vzbouřenci na východě Ukrajiny. O sankcích, které by měly přinutit ruskou vládu, aby přestala podporovat ruské separatisty a aktivně se zapojila do mírového řešení konfliktu, se rozhodlo 22. července na zasedání ministrů zahraničních věcí EU. Šéfové evropských diplomacií tady naléhavě vyzvali Rusko ke stažení svých jednotek z ruskoukrajinských hranic a zastavení přísunu zbraní, vybavení a ozbrojenců přes hranice s cílem rychlé deeskalace konfliktu. V rozhovoru pro Hospodářské noviny 30. července premiér Bohuslav Sobotka uvedl, že Česká republika nepodporuje zavedení plošných hospodářských sankcí, které by poškodily náš vzájemný obchod s Ruskem. "Snažíme se dohodnout na takové podobě sankcí, která by co nejméně poškodila fungování České republiky, české armády a finančního sektoru." Kromě toho upozornil na to, že sankce nejsou retroaktivní, což umožňuje například Francii, aby dokončila dodávky francouzských lodí Mistral ruské armádě. Ve stej-

ný den, kdy došlo k tragické havárii malajsijského letadla MH17, zahájila izraelská armáda pozemní operaci na okupovaném území Gazy proti ozbrojencům hnutí Hamas, kteří ostřelují raketami izraelské civilní cíle. Tato pozemní operace následující po předchozích leteckých útocích měla za následek v průběhu dvou týdnů stovky obětí na straně Palestinců, včetně civilistů, které Hamas využívá jako lidské štíty. České ministerstvo zahraničí vydalo v úterý 29. července prohlášení, v němž vyzývá všechny zúčastněné aktéry konfliktu, aby bezodkladně přistoupili k jednání o příměří. Česká republika, která respektuje právo Izraele na přiměřenou sebeobranu, v prohlášení svého ministerstva zahraničí uvádí, že "plně podporuje diplomatické úsilí USA, generálního tajemníka OSN a dalších regionálních partnerů v čele s Egyptem při hledání možných východisek ze vzniklé krize."

Ekonomika

Ekonomika stručně

* Ministr financí Andrej Babiš se v rozhovoru pro týdeník Ekonom vyslovil pro to, aby se rozšířila jaderná elektrárna v Temelíně. "Musíme ty dva bloky jednoduše postavit. Otázkou je, kdy a kde," řekl Babiš. Jednou z variant je stavba jednoho bloku v Temelíně a jednoho v Dukovanech. Hnutí ANO se ještě před nedávnem k rozšíření Temelína stavělo odmítavě. Letos v dubnu ČEZ zrušil soutěž na dostavbu temelínských bloků poté, co vláda odmítla poskytnout garance návratnosti investice.

* Veřejnou diskusi vyvolal zájem České pošty zařadit od příštího roku do svých služeb i prodej léků, které nejsou na předpis. Podle informací Hospodářských novin Česká pošta

již uzavřela smlouvu se zdravotnickým holdingem Euroclinicum. Šéfredaktor Lidových novin István Léko ve svém komentáři uvedl, že neshody v otázkách řízení České pošty byly v pozadí nedávné demise náměstka ministra vnitra Jana Sixty. Podle České lékařské komory je záměr pošty dodávat lidem volně prodejné léky nezákonný, stejně jako objednávání léků i jejich výdej na přepážkách.

Kurzovní lístek

31. 7. 2014 (střed)

EUR, 1	27.570
Kanada, 1	18.876
USA, 1	20.607

Kultura

Karlovarský filmový svátek opět přilákal tisíce návštěvníků

Západočeské lázeňské město hostilo od 4. do 12. července 49. ročník mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary (MFF KV). Jedinečná atmosféra, která během festivalu panuje, vždy fascinuje celebrity, které do Karlových Varů zavítají. Americký oscarový režisér, herec a producent Mel Gibson, který byl jeho letošní hvězdou, jej charakterizoval jako přátelský a uvolněný. Typickým znakem karlovarského festivalu jsou batůžkáři. Bez nich by festival nebyl tím, čím je. Jejich poznávacím znamením je Festival Pass zavěšený na krku a hluboké kruhy pod očima. Aby se vám totiž Festival Pass vyplatil, musíte navštívit alespoň tři filmy denně. A pak už je konečnou jedno, jestli jdou na tři, čtyři, nebo pět filmů, ráno místo snídaně, v poledne místo oběda nebo rovnou na půlnoční projekci. Festival však poskytuje svým návštěvníkům i jiné kulturní vyžití než návštěvy kinosálů. Ať už jde o doprovodné akce v

podobě projížďky festivalovým BMW, nalíčení zdarma, možnost vyzkoušet si dabování filmu či se vyfotit na železném trůnu z populárního HBO seriálu Hra o trůny. Každodenní boj o lístky letos doplnil i boj o suvenýry s obrázkem prasátka, které představovalo číslo 49. Autorem návrhu bylo již tradičně Studio Najbrt. Zájem o originální design potvrzuje i fakt, že se na hmečky s barevným logem stála fronta, plátěné tašky a náušnice již třetí den festivalu došly úplně. Slavnostní zakončení festivalu ve velkém sále hotelu Thermal bylo sice jen pro zvané, ale filmoví gurmáni si přišli na své při nočním promítání v letním kině. Film Zběsilost v srdci přišla uvést sama představitelka jedné z hlavních rolí, americká herečka Laura Dern. Velkou cenu – Křišťálový glóbus – získal gruzínský koprodukční film Kukuřičný ostrov, zvláštní cenu poroty pak obdržel film Volný pád. Cenu prezidenta MFF KV dostal Zdeněk Svěrák. V divácké anketě pak zvítězil dokument Olgý Sommerové s názvem Magický hlas rebelky, který zobrazuje pohnutý osud zpěvačky Marty Kubišové.

Karel Gott oslavil půlkulaté jubileum

V pondělí 14. července se známý český zpěvák Karel Gott dožil 75 let. Toto jubileum zaznamenala všechna česká média, rozhlasové a televizní stanice zařadily do vysílání předchozího víkendu četné archivní a vzpomínkové pořady. Gottových narozenin si všimla i zahraniční média, německý bulvární deník Bild vyšel v sobotu 12. července s titulkem "Oh mein Gott, schon 75!," v překladu: "Ach můj Bože, už 75!" Karel Gott údajně nechtěl svoje životní výročí veřejně slavit, ale jeho manželka Ivana

(38) zorganizovala dvoudenní oslavu na farmě Čapí hnízdo v Olbramovicích na Benešovsku, jejímž majitelem je současný ministr financí Andrej Babiš. Na pátek 12. července Ivana pozvala desítky přátel a kamarádů Karla Gotta, v sobotu pak měla oslava rodinný charakter. Jak uvedl deník Blesk, páteční zábava se protáhla až do časných ranních sobotních hodin.

Sport

Petra Kvitová podruhé královnou Wimbledonu

Petra Kvitová ovládla finále v All England Clubu. Kanaďanku Eugenii Bouchardovou suverénně porazila 6:3, 6:0. Kvitové se tak povedlo zopakovat svůj triumf z roku 2011, kdy zvítězila nad ruskou hvězdou Marií Šarapovovou. Letošní vítězství vystřelilo českou hráčku na čtvrté místo světového žebříčku.

Kvitová hrála finále téměř bezchybně. Díky čistým úderům, tvrdým returnům a spolehlivému prvnímu servisu smetla teprve dvacetiletou Bouchardovou za pouhých 55 minut. Zápas se tak zapsal do historie jako nejrychleji odehrané finále za posledních 31 let. Kvitová po zápase přiznala, že velkou rolí v zápase hrály také zkušenosti. "Hodně mi pomohlo, že už jsem jedno finále hrála, byla jsem psychicky silnější." Kvitová se tak po devítinásobné vítězce Wimbledonu Martině Navrátilové stala teprve druhou Češkou, která dokázala opakovaně vyhrát nejslavnější tenisový turnaj. "Martina má titulů mnohem víc, ještě mám co dohánět a budu muset hodně pracovat," řekla Kvitová po zápase.

Českému tenisu se letos na anglickém turnaji opravdu dařilo. Poprvé v historii se do

čtvrtfinále Wimbledonu probojovaly tři Češky – Petra Kvitová, Barbora Záhlavová-Strýcová a Lucie Šafářová, která se nakonec utkala s Kvitovou v semifinále. Českou jedničku Tomáše Berdycha vyřadil Chorvat Marin Čilić už ve třetím kole, český tenista se přesto posunul ze šestého na páté místo světového žebříčku. Těžil hlavně ze čtvrtfinálové porážky Brita Andyho Murrayho, který se propadl z páté na desátou příčku.

Z českých hráčů si ale nejlépe vedl Radek Štěpánek, který se svým spoluhráčem Leanderem Paesem skončil před branami finále mužské čtyřhry. Štěpánek dal ale o sobě vědět už ve druhém kole dvouhry, kde se utkal s favoritem Novakem Djokovićem. Přestože byla hra velmi vyrovnaná, český tenista Srbovi podlehl. Štěpánkův výkon si ale vysloužil ovace diváků i uznání expertů. Facebookový profil Wimbledonu se fanoušků ptal: "Byl to dosud nejlepší zápas turnaje?"

König v první desítce na Tour de France

Český cyklista Leopold König, který závodí za stáj NetApp-Endura, se umístil na sedmé pozici celkového pořadí 101. ročníku cyklistického závodu Tour de France, který skončil tradičně v Paříži v neděli 27. července. Je to druhé nejlepší umístění českého cyklisty v tomto závodě po Romanu Kreuzigerovi, který vloni skončil pátý. Letošní ročník vyhrál Vincenzo Nibali, první italský vítěz Tour de France od roku 1998. Nibali se stal neočekávaným favoritem poté, co po pádech a zraněních v prvních etapách ze závodu odstoupili Mark Cavendish, loňský vítěz Chris Froome a vítěz z roku 2007 Alberto Contador.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež František znovu vyzval k modlitbám za mír ve Svaté zemi

Kéž jsme ochotní naslouchat křiku našich občanů, kteří nás prosí, abychom proměnili naše zbraně v nástroje míru a naše napětí v odpuštění, uvedl papež František v závěru modlitby Anděl Páně v neděli 13. července 2013. Během krátké promluvy vyzval k modlitbám za mír a připomněl setkání s představiteli Palestiny a Izraele, jež se odehrálo ve Vatikánu v červnu letošního roku. „Obracím se na vás všechny s upřímnou prosbou, abyste pokračovali v naléhavých modlitbách za mír ve Svaté zemi, ve světle tragických událostí minulých dnů,“ prohlásil papež František v závěru dnešní modlitby Anděl Páně na Svatopetrském náměstí. V krátké promluvě připomněl modlitební setkání s představiteli Izraele a Palestiny, k němuž došlo v červnu letošního roku. „Někdo by si mohl myslet, že toto setkání bylo zbytečné. Není tomu tak! Modlitba nám pomáhá, abychom se nepodali zlu, nýbrž aby dialog a smíření převážily nad násilím a nenávistí,“ uvedl František, který současně vyzval všechny zúčastněné strany i světové politiky, aby „nešetřili modlitbou a nevynechali žádné úsilí“ pro dosažení míru. Poté, co se s přítomnými papež ve chvíli ticha pomodlil, obrátil se k Bohu s následující prosbou: „A nyní nám, Pane, pomoz ty. Ty nám daruj mír, ty nás nauč vytvářet mír, ty nás veď k míru. Otevři naše oči i naše srdce a dej nám odvahu říci: Již nikdy více válku! Válkou se všechno zničí! Vlej nám odvahu k uskutečnění konkrétních činů, které budují mír... Dej, ať jsme ochotní naslouchat křiku našich občanů, kteří nás prosí, abychom proměnili naše zbraně v nástroje míru, náš strach v důvěru a naše napětí v odpuštění. Amen.“ Vojenské střety mezi Izraelem a hnutím Hamás si v minulých dnech vyžádalo již stovky obětí.

Čeští biskupové svolávají první národní eucharistický kongres

Česká biskupská konference se rozhodla v příštím roce uspořádat první Národní eucharistický kongres od vzniku samostatné České republiky. Jednotlivé farnosti a diecéze se na něj budou připravovat šest měsíců, od začátku roku až do červnové Slavnosti Těla a Krve Páně - hlavního dne pro farnosti. Kongres později vyvrcholí celostátním sympoziem v Brně mezi 15. a 17. říjnem 2015. „Chceme tímto krokem prohloubit eucharistickou úctu v celé naší zemi. Věřím, že kongres přinese velké oživení víry a lásky k Eucharistii,“ říká k cíli setkání biskup Jan Vokál, delegát ČBK pro eucharistické kongresy. Pod jeho dohledem se už několik měsíců schází přípravná skupina, v níž zasedají jeden až dva zástupci z každé diecéze. Výkonným vedoucím skupiny je

P. Pavel Dokládál z Českomoravské Fatimy Koclířov. Eucharistické kongresy se v Církvi konají na různých úrovních – diecézní, národní či celosvětové – od druhé poloviny 19. století. Jejich hlavním tématem je Eucharistie, tedy Tělo a Krev Páně v Nejsvětější svátosti, jsou hlavním projevem úcty k ní mimo Mši svatou. Vždy s odstupem několika let se věřící z mnoha zemí světa scházejí na Mezinárodním eucharistickém kongresu. Ten poslední, v pořadí padesátý byl v roce 2012 v Dublinu. Příští se uskuteční v roce 2016 na Filipínách.

Tragické úmrtí českých vojáků v Afghánistánu

V úterý 8. července 2014, přišla do České republiky smutná zpráva, že po sebevražedném atentátu zahynuli v Afghánistánu čtyři čeští výsadkáři. Pátý byl těžce raněn a zemřel 14. července v Praze. Na počest padlých se ve čtvrtek 10. července v poledne rozezněly po celé zemi sirény a zvony.

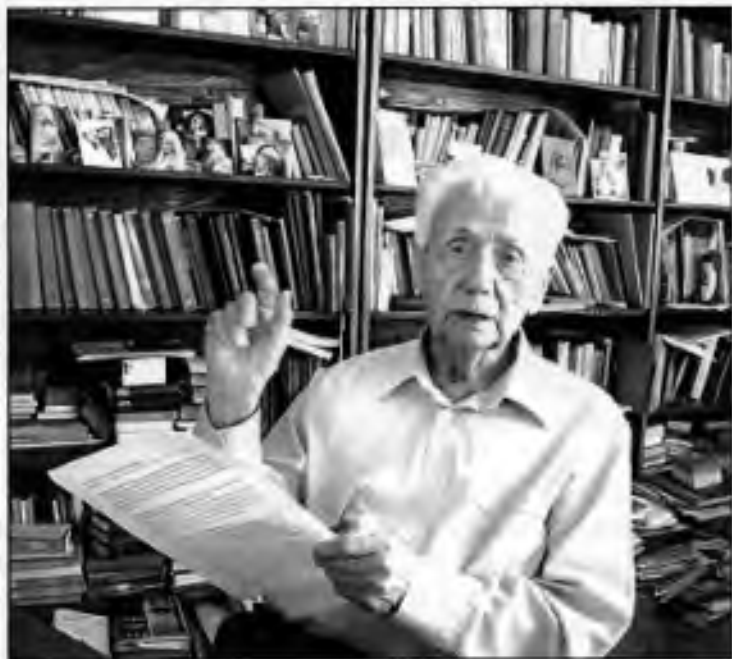
Předseda České biskupské konference (ČBK) kardinál Dominik Duka a předseda Ekumenické rady církví (ERC) Daniel Fajfr vydali k tragické události následující prohlášení: „Představitelé České biskupské konference a Ekumenické rady církví s hlubokým zármutkem a bolestí vyjadřují svou účast rodinám vojáků, kteří tragicky zahynuli na vojenské misi v Afghánistánu. Oceňujeme jejich obětavost i statečnost, s níž plnili úkol, kterým je pověřila vláda a parlament naší republiky. Svou solidaritu s nimi i smutek nad jejich smrtí jsme vyjádřili tím, že se v naší vlasti rozezněly zvony ve chvíli, kdy se jejich ostatky vrátily na území naší republiky a budeme je provázet modlitbami. I dnes, žel, řada politických představitelů nechápe, jak důležitá je i malá účast v boji proti terorismu, který kdykoliv může udeřit i na našem území, jak ukázaly případy ze Španělska či Francie. Jsme vděční představitelům vlády, ministerstev, prezidentovi republiky a politikům, kteří dokázali vyslovit nejen slova útěchy, ale i přesvědčení, že za demokracii a svobodu této země i Evropy se bojuje na bojištích velmi vzdálených.“

Na základě podnětu vojáků ze 41. mechanizovaného praporu ze Žatce a 43. výsadkového praporu z Chrudimi, které jsou součástí 4. brigády rychlého nasazení byla vyhlášena finanční sbírka pro rodiny padlých druhů ve zbraní. Sbírkou zajišťuje Charita České republiky a při této akci se zřekla zákonné provize 5% na organizační náklady. K 21. červenci bylo již ve sbírce více než dva miliony korun. Sbírka potrvá do konce srpna. Její výtěžek bude rozdělen rovným dílem mezi rodiny obětí. Finanční dary je možné posílat na účet Charity ČR číslo účtu 44665522/0800 u České spořitelny, variabilní symbol 916. Aktuálně informace naleznete na stránkách www.charita.cz.

Podle zpráv České biskupské konference

Josef Olejník

kněz a umělec ve službě Boží slávě

1. července 2014 uplynulo sto let od narození Mons. Josefa Olejníka – kněze, skladatele liturgické hudby, propagátora reformy Druhého vatikánského koncilu a vyhledávaného duchovního vůdce.

Na svého učitele z dob studií v olomouckém kněžském semináři během období po Pražském jaru vzpomíná olomoucký arcibiskup Jan Graubner.

„Poznal jsem ho jako seminaristu. Byl pro nás nejen učitelem zpěvu, ale především Božím člověkem, Božím přítelem, který měl své kouzlo a vnitřní autoritu. Už tehdy mě u něj zaujala zvláštní harmonie duchovního života a práce, modlitby a umělecké tvorby. Harmonie, která obsahovala i napětí ideálu a reality, božského i lidského, svobody i zakořenění, harmonie plná skutečného života, a proto tak blízká a přítomná,“ popisuje arcibiskup Graubner.

Mons. Josef Olejník se narodil 1. července 1914 ve Strání-Květné. Po studiu na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži a na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Olomouci byl 5. července 1938 vysvěcen na kněze. Rok kaplanské služby strávil ve Vsetíně a poté odešel do Říma, kde na Papežském institutu posvátné hudby studoval gregoriánský chorál a získal licenciát z kompozice posvátných zpěvů.

„Olejníkův vroucí vztah k liturgii je projevem jeho lásky k Bohu. (...) On potřebuje vyzpívat Boží chválu a nechat ji prozářit lidský život se vším, co přináší. Nepěstuje umění pro umění. Pro něj umění plní své poslání jedině tehdy, když slouží k slávě Boží,“ zmiňuje se arcibiskup Graubner a všímá si také významu, jaký v Olejníkovi tvorbě mělo Boží slovo: „Text pro něj není jen příležitostí k hudební tvorbě, odrazovým můstkem a příležitostí k vlastnímu uměleckému vyjádření, ale on jako umělec pokorně stojí pod Božím slovem a uměleckou tvorbu používá jen jako nástroj k účinnému zprostředkování Božího slova.“

Po ukončení studia odjel P. Olejník do Anglie a vstoupil do československé exilové armády, v níž strávil následujících devět měsíců a zažil zde i konec druhé světové války. Po návratu do vlasti byl ustanoven vicesuperiorem kněžského semináře v Olomouci, lektorem Cyrilometodějské bohoslovecké fakulty a zároveň kaplanem v blízkém kostele sv. Michala. Po zrušení semináře v roce 1950 působil v různých farnostech moravského pohraničí, nejdéle v Andělské Hoře, kde vzniklo známé mešní ordinarium. Od roku 1968 učil na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Olomouci a pak v Litoměřicích, než ho komunistický režim zbavil státního souhlasu a v roce 1975 poslal do důchodu.

„Hned po Druhém vatikánském koncilu se věnoval českému zpěvu v obnovené liturgii,“ připomíná Olejníkovy zásluhy arcibiskup Graubner a vyjmenovává: „Skládal mešní ordinária i propria, kompletní řadu responsoriálních žalmů pro všechny formuláře liturgického roku, všechny nedělní a slavnostní nešpory. Neúnavně jezdil po farnostech a navštěvoval zpěvy, pomáhal hlouběji chápat a prožívat bohoslužbu jako součást života i pramen posvěcování. (...) Vděčíme mu za lásku ke krásné liturgii, kterou dovedl předat mnohým žákům jak z řad kněží, tak varhaníků a zpěváků.“

V roce 1990 v rámci rehabilitace získal P. Olejník docenturu a vrátil se na fakultu. Byl jmenován papežským prelátem, získal ocenění České biskupské konference a města Olomouce. Až do posledních dnů svého života komponoval a také řídil chrámový sbor ve městě Velká Bystřice na Olomoucku, byl rovněž vyhledávaným duchovním vůdcem a zpovědníkem. Zemřel ve Šternberku krátce po svých 95. narozeninách, v sobotu 11. července 2009.

Citace převzaty z knihy Jana Graubnera: Kněžské osobnosti vydala Malice cyrilometodějská 2010

Ing. Vladimíru Richterovi in memoriam

Čestný zlatý odznak Orla a Stříbrná medaile „Za zásluhy“

Zleva: Miroslav Chybík, Karel Chrobák, Mons. Dušan Hladík, Milada Rozsypalová, vnučka Ing. Richtera, František Schultz

Ústřední rada Orla České republiky udělila Ing. Vladimíru Richterovi za jeho celoživotní obětavou práci pro Orla v exilu in memoriam dvě vyznamenání: Čestný zlatý odznak Orla a Stříbrnou medaili „Za zásluhy“. Při slavnostní bohoslužbě v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu v sobotu 26.července 2014 převzala tato vyznamenání dcera zemřelého Ing. Richtera paní Milada Rozsypalová. Jménem Ústřední rady Orla v České republice Zlatý odznak, medaili i pamětní diplom předal rodině Ing. Richtera Mons. Dušan Hladík za přítomnosti funkcionářů chicagské jednoty Orla v exilu bratrů Františka Schultze, Miroslava Chybíka a Karla Chrobáka. Ten při této příležitosti připomněl hlavní zásluhy vyznamenaného o činnost Orla v exilu:

Ing. Vladimír Richter v roce 1949 po útěku z komunistického Československa se v uprchlickém táboře Murnau v Západním Německu přičinil o obnovení orelské činnosti v zahraničí a po emigraci do Spojených Států v organizování Orla pokračoval a dosáhl toho, že 26. srpna 1954 byl Československý Orel v exilu – Župa Svatováclavská zaregistrován

jako organizace s vlastní právní subjektivitou ve státě Illinois. Hlavním sponsorem byl tehdy Jeho milost, nejdůstojnější otec opat Ambrož Ondrák, OSB z benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle u Chicaga. Oficiálním orgánem tohoto Československého Orla v exilu se stal časopis „Orel“, jehož vydavatelem a šéfredaktorem byl Ing. Vladimír Richter. Odrazovým můstkem orelské činnosti se pak stala Jednota Československého Orla v Chicagu, kterou Ing. Richter založil a ve které do své smrti působil. Zvláště se přičinil o vybudování sochy Panny Marie v exilu a organizaci velkých květnových poutí k počtě Matky Boží. Dále se zasloužil o postavení mohutného dřevěného kříže s trnovou korunou, který měl připomínat všechny mučedníky komunistického režimu ve staré vlasti. Také horlivě organizoval účast početné krojované orelské skupiny v manifestačním průvodu porobených národů, který každoročně pochodoval hlavními ulicemi Chicaga. Výjimečnou kapitolou v jeho činnosti bylo pořízení orelského Cyrilo-metodějského praporu, který se stal skutečným klenotem exilové orelské jednoty. V hlavě na žerdi praporu byla uložena hlína ze Svatého Hostýna, úlomek ze strženého Mariánského sloupu ze Staroměstského náměstí v Praze a medailka dotýkaná ostatků sv. Cyrila. Do žerdi praporu byly postupně zaráženy hřeby významných členů Orla v zahraničí a dalších známých osobností. Mezi nimi vyniká zlatý hřeb zaražený papežem sv. Janem Pavlem II., dále hřeb od kardinála Josefa Berana a hřeby mnoha českých biskupů a kněží, kteří navštívili Chicago.

Na závěr nechť zazní epilog z pohřbu Ing. Richtera, jak byl pronesen v roce 1980: „Ing. Vladimír Richter – náčelník župy Svatováclavské – Vítězné Ochránkyni Moravy, Panně Marii Svatohostýnské hlásí:

Jsem rytíř Tvůj a pro Tebe svůj život jsem dal v sázku, bych po turnaji života, získal Tvoji lásku. - Zdař Bůh!“

Karel Chrobák

Mons. Hladík předává medaili „Za zásluhy“ dceři a vnučce Ing. Richtera

P. Leo Kuchař povolán na věčnost

Z Rakouské Vídně k nám doletěla zpráva, že 19. července 2014 Spasitel vzal domů do věčné vlasti svého služebníka kněze z kongregace Eucharistiánů P. Leo Kuchaře. Kterého dobře znali věřící v německy mluvících zemích, ale i Čechách a na Moravě a byl znám také našim krajním zde v USA.

P. Leo Kuchař se narodil 16. února 1926 v Brně. Pocházel z německy mluvící rodiny, jeho matka byla židovského původu, otec katolík. Těsně před okupací hitlerovským Německem byl v roce 1939 se svou matkou i starším bratrem pokřtěn, aby tak unikli následnému rasovému pronásledování. Maminka, ale přesto skončila v koncentračním táboře v Polsku, kde zahynula v plynové komoře v roce 1942. Děti i otec po projití pracovními tábory v Čechách válku přežili. Díky duchovnímu vedení výborných německých a českých kněží se Leo stal horlivým katolíkem a zamiloval si rozjímavou modlitbu a Ježíše v Nejsvětější svátosti oltářní. Našel cestu do kongregace Eucharistiánů, která byla založena v 19. století Francouzem sv. Petrem Juliánem Eymardem a jejíž konvent byl při kostele sv. Maří Magdalény v Brně. Když byl v druhém roce noviciátu, byly všechny kláštery v roce 1950 komunistickým režimem zrušeny a řeholníci odvezeni do internačních táborů.

Leo zůstal v brněnském klášteře bydlet jako laik a dál tajně studoval bohosloví a tajně skládal zkoušky u bývalých profesorů teologie, neboť i kněžské semináře byly zavřeny. Když si vykonal základní vojenskou službu, pracoval jako rentgenový laborant ve Fakultní nemocnici v Brně. Vše ostatní se odehrávalo v podzemí: první řeholní sliby, roční obnova slibů, věčné sliby a posléze i přijetí kněžského svěcení, které získal po mnoha letech v Polsku v roce 1960. O své podivuhodné cestě ke kněžství napsal poutavou knihu „Průlet ve stínu radaru“, která vyšla v němčině, češtině, polštině a nakonec v angličtině. Celou jsme ji před 15 lety publikovali také v našich Hlasech národa. Veřejnost se o kněžství P. Kuchaře dověděla až v době tzv. „Pražského jara“ v roce 1968. Po následné okupaci Československa vojsky Varšavské smlouvy byl P. Leo nucen opustit republiku a uchýlit se do kláštera Eucharistiánů ve Vídni, kde požehnaně působil až do své smrti.

P. Leo Kuchař byl vyhledávaným kazatelem i zpovědníkem. Každoročně dával řadu duchovních cvičení pro kněze, řeholníky, řádové sestry i věřící v nejrozličnějších částech Evropy. Perfektně mluvil oběma jazyky – němčinou i češtinou. Také pro věřící v České misii v Chicagu měl duchovní cvičení v roce 2001. Vydal obsáhlou modlitební knihu „Vždyť jsem to já“ s podtitulem „Rozhovory s Pánem Ježíšem před svatoštěnkem“, kde je na více než 500 stranách řada rozjímání a meditací pro adorace před Nejsvětější svátostí. Po velkém úspěchu v Rakousku byla kniha přeložena do češtiny a brzy po vydání byl celý náklad rozebrán.

Smuteční oznámení o odchodu P. Kuchaře na věčnost nese titul: „Aleluja. Proč hledáte živého mezi mrtvými? Aleluja.“ (Luk 24,5) a dále jsou v něm uvedena slova zemřelého na rozloučenou: „Sdělují všem, kteří jsou ještě na cestě vstříc Kristu Pánu, že mě Spasitel vzal domů do věčné vlasti. Nejdůležitější den mého života byl den mého křtu 8. února 1939. Nejkrásnější den

života, den mého kněžského svěcení 6. dubna 1960. Středem mého života a mé služby jako Eucharistiána se stal „Chléb z nebe, který v sobě obsahuje všechnu sladkost“. Nikdy jsem nelitoval, že jsem následoval hlas Pána. Kněžské povolání bylo moje vysněné povolání. Svátost nemocných mě posílila a povzbudila. Jako výbavu na cestu jsem přijal eucharistický pokrm, o kterém Ježíš říká: „Kdo jí z tohoto chleba, bude žít navěky“ (Jan 6,15). Protože jsem opustil tento svět jako hříšník, prosím všechny o odpuštění a o jejich přímluvnou modlitbu. P. Leo Kuchař SSS

Poslední rozloučení s P. Leo Kuchařem se konalo 2. srpna 2014 při zádušní mši svaté v kostele sv. Jiljí v Gumpendorfu ve Vídni. Potom byly jeho tělesné pozůstatky uloženy do hrobu na hřbitově Oberlaa ve Vídni.

V České misii v Chicagu jsme mši svatou za spásu P. Leo Kuchaře obětovali ve středu 30. července. Prosíme i ostatní věřící, kteří jste ho znali, abyste si na něho vzpomněli duchovní kytičkou modliteb. Jeho životopisná kniha, která vystihuje církevněpolitickou situaci v Československu v 50. a 60. letech 20. století „Průlet ve stínu radaru“ v češtině nebo angličtině je pro zájemce k dispozici v redakci Hlasů národa.

V hledání skutečného Boha

„Ty jsi můj Bůh. Máš se o mě starat. Jak mě můžeš nechat v těch špinavých rukou? Nevím, co ti lidé se mnou chtějí udělat, ale vím, že Ty budeš se mnou a že Tě jednoho dne potkám.“

„Nosící v sobě“ Korán

Více než dvě miliardy lidí na světě nikdy neslyšely pravdu o Ježíši Kristu. Mezi takové lidi patřil i Mustafa, jenž trávil dětství v náboženské atmosféře muslimského domu na jihu Egypta.

Chlapcovo vzdělávání začalo, když mu bylo pět let, pod vedením jeho strýce. Spočívalo v četbě a v memorování celého Koránu v klasickém arabském jazyce. Už dříve Mustafa tu knihu mnohokrát slyšel v mešitě nebo v rádiu. Kromě toho jeho rodiče občas do svého domu zvali lidi specializované na deklamování Koránu a štědrě jim za to platili.

Mustafa byl schopným žákem, přestože jazyk, který denně používal, se hodně lišil od toho, s kterým se denně setkával v Koránu; naučit se celou knihu nazpaměť mu trvalo sedm let. Proto ho ve dvanácti letech začali nazývat *háfizem* – „nosícím v sobě Korán“, ačkoliv do ukončení střední školy význam mnoha slov z té knihy neznal, jak přiznává. Rýsovala se před ním kariéra muslimského učenice, v okolí mu začali říkat malý šejk (muslimský duchovní).

Když měl chlapec 13 let, přihodilo se něco, co významně ovlivnilo jeho duchovní život. Jak Mustafa přiznává v jednom z rozhovorů, pocíťoval tenkrát pořádný vztek na křesťany a židy, to v něm totiž narůstalo pod vlivem školní výuky.

Mockrát slyšel, především od učitelů náboženství, že příčinou všech problémů, s kterými se potýkají Egypťané, jsou židi a křesťané. V mládenci to začalo vřít. Brzy se mu naskytla příležitost, jak ty „křivdy“ způsobené rukou křesťanů oplatit. Poblíž jejich domu bydlel jeden koptský kněz. Chodíval tudy každý den do kostela. Toho chtěl Mustafa využít. Jednoho dne se do něj

Mustafa – Dr. Mark A. Gabriel

začal střeťovat kamením. Kněz s rozbitou hlavou se dostal do nemocnice. Když se vrátil zpět, přišel k nim domů – znal totiž jeho rodinu – a chtěl si s chlapcem promluvit. Pro Mustafu to bylo překvapení: poprvé si uvědomil, že křesťané netouží po pomstě, že se k němu nehodlají chovat tak jako on k nim. Kněz přišel za Mustafou, aby mu řekl, že mu odpouští. „Je v tobě oheň,“ pověděl chlapci, „který tě nejdřív musí strávit, než bude spalovat ty druhé.“ Toto setkání na Mustafu velice zapůsobilo.

Intelektuální solidnost

Na střední škole Mustafa pokračoval v poznávání muslimské tradice prostřednictvím paměťového učení hadíthů – kratších nebo delších výroků či příběhů z života Mohamedova a jeho stoupenců. Za tu dobu jich uměl nazpaměť několik tisíc. Nikoho tedy neudívoval fakt, že po ukončení lycea odešel studovat na Al-Azhar, vysokou školu, která požívá největší autority ve světě islámu.

První den přednášek na univerzitě byl pro Mustafu velkým překvapením:

„Šejk, který nám přednášel, (...) řekl: „To, co vám povím, musíte považovat za pravdu. Nepovolují žádnou formu diskuse ve třídě. To, co vám neříkám, není poznání hodno. Poslouchejte, budete poslušni a nepokládejte žádné otázky.“ Takový přezíravý postoj přednášejícího řadil sotva přijatého studenta do živého. Mustafa se přihlásil a položil otázku: „Jak je možné se učit a nemít otázky?“ Uslyšel rychlou urážlivou odpověď. Mustafa si šel stěžovat děkanovi, který konflikt sprovodil ze světa. Od té doby, jak píše, kráčet „cestou mlčení a podřizování se, jak bylo na univerzitě vyžadováno“. Metoda studia se opírala o četbu prací muslimských učenců, z nichž se vypisovaly hlavní body, které se pak učili nazpaměť. Žádná kritika ani diskuse nebyla povolena.

Brzy ale došlo k dalším neshodám Mustafy s vyučujícími. Jedním z nich byl Omar Abd Ar-Rahman, strůjce bombového útoku na Světové obchodní centrum roku 1993, který se na Al-Azhar zabýval otázkami interpretace Koránu. A div divů, ten dal studentům možnost klást mu otázky. Mustafa se vztyčil mezi pěti stovkami studentů a zeptal se: „Pročpak nás pořád učíte o džihádu? A co jiné verše Koránu, které mluví o míru, lásce a odpuštění?“ Uslyšel odpověď: „Džihád a zabíjení jsou podstatou islámu. (...) V Koránu je súra s názvem *Válečná kořist*, ale není tam súra s názvem *Mír*.“ Ta děsivá odpověď studentovi nedávala pokoje...

Po čtyřech letech Mustafa skončil studia jako druhý nejlepší ze šesti tisíc studentů. Když pak začal na univerzitě pracovat, rozhodl se, že od této chvíle bude sám hledat odpovědi na mučivé otázky, které jenom zvětšovaly rozdíl mezi tím, co mu nabízel opravdový islám, a tím, co mu říkalo vlastní svědomí...

Jeho magisterská práce se týkala otázek spojených s historií a kulturou islámu. Když sbíral materiál a zabýval se vládou muslimů, stanul Mustafa tváří v tvář nepopíratelné skutečnosti, „že

dějiny islámu jsou příběhem násilí a prolévání krve od časů Mohameda až do dnešní doby“. Jinak se ale snažil otevřeně islám nezpochybňovat, ačkoliv o něm měl stále větší pochybnosti. Jeho výzkumy zaujaly egyptskou vládu; chtěli vysílat živě přenos jeho obhajoby na jedné rozhlasové stanici.

Úspěch a duchovní prázdnota

Ve svém náboženském středisku měl Mustafa nepochybně velký úspěch. Začal pracovat na doktorátu, přednášel na Al-Azhar a dalších vysokých školách na Blízkém východě. Rozhodl se ale, že svým studentům umožní diskusi, aby se tak stali otevřenými v kritickém myšlení bez obav z represí. Krátce nato ho radikální studenti udali vedení univerzity. Cítili se totiž uraženi tím, že na základě všeobecně známých muslimských zdrojů poukazoval na krutost a nedůslednost islámu jako náboženské ideologie.

Mustafu pozvali na setkání s univerzitní *Komisí pro realizaci výukového programu*. Zúčastněným pověděl o svých pochybnostech o božském původu Koránu. Uvedl, že v něm našel víc lidských idejí než božských slov. Na reakci nebylo třeba dlouho čekat; jeden z členů komise vstal ze židle, plivl mu do tváře a křikl: „Ty kacíři!“

Za několik hodin, uprostřed noci, vpadlo do Mustafova domu egyptské komando a odvedli ho k výslechu. Mladý muslim se dostal do vězení kvůli podezření ze „zrady islámu“ a konverze ke křesťanství. Takový „zločin“ se v Egyptě trestá smrtí. Mučení, které zažil, bylo, jak později napsal, „posledním impulsem, hřebíkem do rakve, který mě odloučil od islámu, náboženství, o kterém jsem měl pochybnosti mnoho let před svým uvězněním. Mé otázky se netýkaly skutků muslimů, ale skutků Mohameda a jeho stoupenců, a učení Koránu.“

Ve vězení se mu pokusili způsobit „přirozenou“ smrt, zavřeli ho do kobky plné hladových krys. Policisté byli velmi vlídní. „Ten chlap je muslimský filosof“, řekli, „tak ať mu krysy sežerou hlavu.“ Když ho do rána ani jediná krysa nekousla, zamkli ho do cely s veličanským divokým psem. Mustafa se úplně zoufalý modlil: „Ty jsi můj Bůh.

Máš se o mě starat. Jak mě můžeš nechat v těch špinavých rukou? Nevím, co ti lidé se mnou chtějí udělat, ale vím, že Ty budeš se mnou a že Tě jednoho dne potkám.“

Dalšího dne překvapení policisté spatřili modlícího se Mustafu. Vedle něj seděl pes. Se zděšením si říkali: „Toho člověka chrání neviditelná moc. Ale čím moc? Vždyť je to odpadlík, nevěřící!“ Alláh zcela určitě nemohl být tím, kdo chrání odpadlíka.

Díky značným konexím svého strýce byl po dvou týdnech strávených ve vězení a po mnohém bolestném mučení Mustafa propuštěn a očištěn ode všech obvinění. Svoboda pro něj nebyla obyčejným návratem do normálního života. Jeho život byl v ruinách. Pro obyvatele Blízkého východu znamená totiž ztráta víry a odmítnutí vlastního dědictví strašlivou ránu. Islám – jeho zakladatelem počínaje a univerzitními profesory konče – se v očích toho člověka, hledajícího pravdu, naprosto zkompromitoval. Proto začal zkoumat jiná náboženství, především hinduismus a buddhismus, ale nenašel v nich odpovědi na svoje hledání. Mustafa procházel obdobím skutečných zápasů a temnot horších než egyptské vězení. Zároveň v jeho srdci vzrůstal hlad po poznání toho Boha, který ho neopustil, ale pomohl mu zázračně překonat psychické i fyzické týrání ve vězení a ukázal mu tak, že se o něho stará. „Seděl jsem na lůžku nebo u svého psacího stolu a modlil jsem se, aby se mi ukázal skutečný Bůh, ten, který mě zachránil, když jsem byl ve vězení, ať by to byl kdokoli. Občas jsem nebyl schopný promluvit ani slovo, prostě jsem jenom seděl a plakal.“

Bolesti hlavy

Tou dobou zesílily bolesti hlavy, které se Mustafovi stále vracely. Připomínaly se mu také hrůzy života ve vězení. Během dne se bolesti daly vydržet a Mustafa mohl pracovat v otcově firmě, ale večer nemohl usnout a v noci spát. Začal tedy častěji navštěvovat jednu lékárnu, kterou vedli, jak tomu zhusta bývá v jeho zemi, křesťané. Když si majitelka všimla jeho vnitřní rozervanosti, začala s ním mluvit o víře. Znala ho jako ná-

božného muslima, s údivem naslouchala jeho příběhu o hledání Boha. Pochopila, že ve svém dosavadním náboženství odhalil prázdnotu, kterou chtěl zaplnit. Rozhodla se tedy, že mu daruje svoji Bibli. „Než si dnes večer vezmeš tabletky, zkus si přečíst nějaký úryvek a všimni si, jak se budeš cítit,“ řekla přitom zákazníkovi.

Ten večer znamenal přelom v Mustafově životě. Takto na ten den vzpomíná: „Byla letní noc, kolem desáté. Hlava mě pořádně bolela, ale nevzal jsem si tabletky. Položil jsem je na psací stůl a pohlédl jsem na Bibli. Nevěděl jsem, kde mám začít číst, tak jsem ji jednoduše namátkou otevřel. Byla to farmaceutčina soukromá Bible, po okrajích stran si v ní dělala poznámky. Otevřel jsem pátou kapitolu evangelia podle svatého Matouše, *Kázání na hoře*. Začal jsem číst. Spatřil jsem výjev: Ježíš učící zástupy shromážděné kolem něho na hoře. (...) Můj mozek začal pracovat jako počítač. V knize na stole jsem naproti sobě spatřil obraz Ježíše. V mysli jsem viděl obraz Mohameda. Stále jsem srovnával ty dvě osobnosti. Znal jsem tak dobře Korán a celý Mohamedův život, že jsem nemusel vyvinout sebemenší úsilí k tomu, abych ty věci vydoloval ze své paměti. Ony tam prostě byly.“

Až do této chvíle byl Ježíš pro Mustafu pouhým Isou, v Koránu zachyceným prorokem, který ho nikdy nezajímal. Když teď četl Písmo svaté, právě tento večer pochopil, že Ježíš Kristus je skutečný Bůh, kterého celý život hledal. Odhalením, které ho nejvíc šokovalo, byla Ježíšova slova: „Milujte své nepřátele.“ Mustafa byl do té doby přesvědčen, že nepřátele je třeba zabíjet. Ježíš se dotkl jeho srdce svou odpouštějící láskou, která se nedala ničím zadržet. Když Mustafa četl evangelium, odhaloval nekonečně silnou lásku Syna Božího k hříšníkům, které Ježíš nepřikázal kamenovat, ale které objímal, přijímaje jejich slzy obrácení.

Nový život a nová totožnost

Četba evangelia Mustafu tak zaujala, že s ní skončil teprve za svítání. Natolik byl Ježíšovou osobou fascinován, že mu odevzdal celý svůj život s vědomím, že

za to může zaplatit nejvyšší cenu. Věděl přece, že ho Ježíš nikdy nezklame – přesvědčil se o tom už ve vězení a ta jistota v něm rostla zároveň s pokračující četbou Písma svatého. Slova žalmu 91 vnímal jako Boží odpověď adresovanou jemu samému: „Vysvobodí tě z osidla lovice, ze zhoubného moru. Přikryje tě svými perutemi, pod jeho křídly máš útočiště; pavézou a krytem je ti jeho věrnost. Nelekej se hrůzy noci ani šípu, který létá ve dne, moru, jenž se plíží temnotami, nákazy, jež šíří zhoubu za poledne. Byť jich po tvém boku padlo tisíc, byť i deset tisíc tobě po pravici, tebe nestihne nic takového.“ (Ž 91,3–7)

Příštího roku se Mustafa pokusil připojit se k jednomu z křesťanských společenství ve své čtvrti. Čekalo ho ale hořké zklamání, protože ho další a další duchovní odmítali z obavy o vlastní život a životy ostatních v komunitě. Jakožto bývalý učitel na Al-Azhar byl v mnoha kruzích příliš známou osobou. Nakonec mu kdosi věnoval svou důvěru a dovolil mu, aby se mohl účastnit bohoslužeb v jejich kostele. Kvůli zajištění bezpečnosti vlastní i toho společenství, které ho přijalo, musel Mustafa zachovávat nejvyšší možnou ostražitost. Po cestě stídal různé dopravní prostředky. Vyhýbal se místům, kde by ho někdo mohl poznat. Jenomže se nedá „skrýt světlo...“ (srov. Mt 5,14)

Vzpomíná: „Bylo to jenom otázkou času, kdy se má rodina o všem dozví. Jednoho dne, zcela neplánovaně, jsem všechno odhalil před svým otcem. Okamžitě vytáhl z pouzdra svůj revolver a pětkrát na mě vystřelil.“ Žádná z těch kulek Mustafu nezasáhla. Bůh ho znovu zachránil.

Mustafa musel opustit svou vlast a v narychlo připraveném útěku se během tří měsíců dostal z Egypta přes celou Afriku do Jihoafrické republiky. Ale všude ho stíhali nájemní vrazi. Mustafa zažil znovu, jak neobyčejně se o něj stará Ježíš Kristus, který ho přivedl ke spáse, jak to sám slíbil. „Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen.“ (Mk 16,16) Teprve nyní mohl v jednom z kostelů v Johannesburgu přijmout křest. Ke cti svatého evangelisty Marka přijal jméno Mark a z vděčnosti přáteli, který mu

pomohl v Jihoafrické republice, přijmení Gabriel. A tak ponořením do Kristovy smrti se skrze jeho zmrtvýchvstání zrodil do nového života. Když se stal novým člověkem, přijal i novou totožnost, aby nyní mohl celým svým životem sloužit Ježíši.

Žeň je velká

Když Mustafa začal poznávat Ježíše Krista, neustále Ho srovnával s jemu dobře známým prorokem Mohamedem, až nakonec v životě muslimského učence jednoznačně zvítězil milující a odpouštějící Syn Boží. To On překonal smrt a řekl: „Nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou.“ (Mt 10,28) Proto si dr. Mark A. Gabriel vybral těžkou cestu víry v Krista. Při vědomí toho, že na něm spočívá fatva (trest smrti za zradu islámu), odvážně předává svoje svědectví víry, aby ke Spasiteli přivedl co nejvíc svých muslimských bratrů a sester.

Mark přiznává: „Víc než 34 let jsem žil v obavách před Allahovým trestem. Když jsem svůj život odevzdal Ježíši, byl jsem vykoupěn jeho Krví.“ Když potkal Ježíše, cítil poprvé v životě velikou úlevu, protože ho přestalo tížit břemeno viny pro dodržování zásad islámu. Když Mark zkoumal muslimské tradice, přišel na to, že Mohamed sám si nebyl jistý, že bude spasen a přijat do ráje. Jestliže ani islamský prorok neměl žádnou jistotu, co má říct obyčejný muslim?

Mark A. Gabriel se obrací na všechny lidi: „Bratře a sestro! (...) Pouze Ježíš Kristus ti může dát pokoj a odpustit tvé hříchy. Zamysli se nad tím, v jakých hrozných podmínkách žijí muslimové na celém světě: nenávisť, prolévání krve, vraždy, konflikty a terorismus. Je jediná cesta, jak se dostat z toho chaosu – přijmout Ježíše Krista jako svého Pána a Vykupitele.“ Největším neštěstím pro lidstvo je hřích, z něhož nás mohl vykoupit jedině Boží Syn, který byl bez hříchu. Ježíš Kristus je řešením každého problému jednotlivce i všech lidí. Důvěřujme mu, smiřme se s ním a dalším hlásejme spasení jeho výkupnou smrtí na kříži a zmrtvýchvstáním. Spočívá na nás velká zodpovědnost za spasení

všech, kteří neměli možnost slyšet evangelium. My přece nemusíme platit tak vysokou cenu jako Mark A. Gabriel.

Z Miłujcie się! 5/2013

Překlad podle Světa 26-27/2014

Výčitky

Božského Srdce Páně

Krásný jsem,
a málokdo mně miluje.
Dobrý jsem,
a kdo si ve mně libuje?
Bohat jsem,
kdo mých si žádá pokladů?
Moudrý jsem,
kdo chodí ke mně pro radu?
Mocný jsem,
kdo hledá u mne podpory?
Tvůrce jsem,
proč spoleháš víc na tvory?
Světlo jsem,
vy v tmách si libujete!
Věčný jsem,
vy pro časnost se dřete!
Pravda jsem,
a přece ke lži lnete!
Svatý jsem,
vy hříchu holdujete!
Láska jsem,
proč stále vzdorujete?
Soudcem jsem,
já soudit budu celý svět:
chcete potom
bázní přede mnou se chvět?

Nápis v lubeckém dómu

Česká Misie v Chicagu Vás srdečně zve na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 7. září 2014

v lesní rezervaci

„NATIONAL GROVE“ Zahrada č.4

**27.ulice a Des Plaines Ave. - North Riverside
od 11.00 dopoledne do setmění**

**v 11.00 dopoledne přímo na pikniku
ČESKÁ MŠE SVATÁ S ČESKÝMI ZPĚVY**

K poslechu, zpěvu a tanci hraje celé odpoledne hudba:

Joe Polach ze St. Louis

**a dále vystupuje skupina „BORŮVKY“ a hosté
v 1.30 odpoledne vystoupí taneční skupiny dětí z ÚMS**

Pro děti bude bohatý program:

Nafukovací hrad na skákání a další hry

Bude připraveno výborné občerstvení:

tradiční bramboráky, langoše, domácí uzené, teplé klobásy a párky,
pečivo všeho druhu, dobře chlazené nápoje

Točená Pízeň za 3,-

Nebude chybět bohatá tombola.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

*V případě velmi špatného počasí se piknik koná v Klubu České misie
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513*

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Clevelandu

Czech voice of Cleveland

na rádiových stanicích

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family
Tradition of Funeral service*

Úmrtní oznámení

Až umřu nic na tomto světě
se nestane a nezmění
jen srdci několik se zachvěje
jak v rose k ránu květiny.

Tisíce zemřely, tisíce na smrt půjdou
tisíce na smrt jsou znaveni
neboť v smrti a zrození
nikdo nezůstal jediný.

Smrti se nebojím, smrt není zlá
co zlé je, co strašné je
to umírání je.
Smrt je jen kus života těžkého.

Jiří Wolker

*Všem přátelům a známým s bolestí v srdci oznamujeme,
že odešla z tohoto života naše milovaná manželka,
maminka, dcera, sestra, švagrová a teta, paní*

Eva Marand - Dobrovolná

Narodila se 26. dubna 1959 v Praze.

Zemřela 22. června 2014 v Blacksburg
ve státě Virginia, doma v kruhu své rodiny.

Do Chicaga přišla jako desetiletá
s rodiči a mladší sestrou před Vánocemi v roce 1969.

Byla vždy nadaná ve studiu i ve sportu.

Graduovala Valedictorian z Riverside-Brookfield Highschool,
a s "honors" z University of Illinois, Urbana-Champaign.

Obdržela fellowship z University of Massachusetts, Amherst,
kde ukončila studia doktorátem PhDr.

v Polymer Science and Chemical Engineering.

Byla poté profesorkou ve Virginia Tech, Blacksburg.

V roce 2008 obdržela jmenování na "full Professorship".

Vždy měla zájem o svůj český původ. Uměla bezvadně česky
a spolupracovala s českými vědci v Makromolekulárním
Institutu v Praze, kam často dojížděla.

Ve svém oboru měla pět patentů, vydala dvě knihy a publikovala
70 článků. Její poslední uznání bylo Fulbright Scholarship
v rámci kterého měla pracovat v České republice.

Bohužel zákeřná nemoc znemožnila tuto spolupráci.

Byla věrnou ženou a vzornou a milující matkou
svým třem dětem.

Herve Marand, manžel

Alena, Alex a Anika, děti
Blacksburg, VI

Věra a Petr Dobrovolný, rodiče
Hawthorn Woods, IL

Lucie Casiello, sestra s manželem Albertem
a dcerami Claire a Maggie
North Riverside, IL

Vroucí vzpomínka

*Letošního 10. srpna tomu bude dva roky,
co byl všemohoucím Bohem povolán
z pozemského života na věčnost
naš milovaný manžel,
tatínek a dědeček pan*

Rudolf Boleslav

Narodil se 29. března 1924 v rodině řídícího učitele
v Křižanovicích na Moravě.

Okamžitě po komunistickém převratu v roce 1948
odešel za hranice, kde se účinně zapojil jako agent
do protikomunistického odboje.

V roce 1950 odešel do USA, kde též založil rodinu a se svou
manželkou Andělou vychovali dva syny Rudolfa a George.

Po celý život byl věrný svému moravskému původu,
měl rád rodnou zem, její kulturu a písně, které rád zpíval i
v pěveckých sborech. Byl člověkem společenským,
neustále obklopen řadou přátel, s nimiž často diskutoval.

Byl zakládajícím členem a později jednatelem
Sdružení československých exulantů v Chicagu.

Jako dobrý katolík byl aktivním členem České misie
a pravidelným účastníkem českých bohoslužeb.
Zemřel v nemocnici Loyola v Maywood 10. srpna 2012.
Jeho popel je uložen v rodné české zemi.

**Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat
v kostele České misie v Brookfieldu
v neděli 10. srpna v 10.30 dopoledne**

*Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenete
v modlitbě spolu s námi.*

Angela Boleslavová, manželka
Rudolf Boleslav, syn s manželkou Sharon
a vnuci Garrett a Brent
George Boleslav, syn

Nejkrásnější blahopřání

Milé mamince a babičce

Anastasii Podařilové k 80. narozeninám

*Od ranních červánků
do večerního klekání
se duše Tvá v pokoře sklání,
by zrnka růžence
v prsteny lásky splétala,
neb pro Tvé děti a vnuky
jen Tvé srdce bije –
babičko Anastasie !*

K Tvému životnímu jubileu, které na Floridě
v kruhu rodiny oslavíme 23. srpna
Ti ze srdce přejeme a od dobrého Boha vyprošujeme
všechny potřebné milosti pro duši i pro tělo,
dobré zdraví a duševní svěžest a svěťujeme Tě
do ochrany Panny Marie Svatohostýnské.
Děkujeme Ti za lásku a všechno, co pro nás děláš.
*Děti Zdeněk a Miluška s rodinami a
vnoučata Alexandrie, Zachariáš, Christophor, Matěj a Faith*
K blahopřání se věrné křesťance a
bývalé člence našeho společenství připojují
*Mons. Dušan Hladík, Darina Arvajovičová,
Karel Chrobák a ostatní přátelé z České misie v Chicagu*

Srdečné blahopřání

Letí z Nového světa do staré vlasti
milému příteli a karajanovi

Jaromíru Navrátilovi k 90. narozeninám

Každý z nás rád by Ti dnes přál,
aby oči Tvých pohled rozněval jen radost,
nikdy neranil a uchoval si mladost,
i když čas kolem nich vrásky nastřádal

Z veršů sestry Heleny

Veselou mysl, hodně štěstí a zdraví a k tomu hojné
Boží požehnání do dalších četných let v moravské Mohelnici,
kam se před časem vrátil po mnohaletém pobytu
v Britské Kolumbii v Kanadě
z celého srdce přeje věrný kamarád od Pacifiku
John Novotný

Aby nás Pán Bůh miloval, miloval.
Hříchy odpustil nebe dal, nebe dal.
A sto let něch žije, žije nám...
V modlitbě vyprošuje a s redakcí Hlasů národa
se k blahopřání připojuje
Mons. Dušan Hladík

Bolestná vzpomínka

4. září 2014 tomu budou dva roky, kdy byl
Všemohoucím Bohem povolán na věčnost
naš milovaný manžel, tatínek a dědeček, pan

Josef Přitasil

Narodil se 19. prosince 1925 v Miřeticích v Čechách
Byl členem a funkcionářem řady
krajanských organizací v Chicagu,
byl předsedou Národního svazu Českých katolíků,
byl dlouholetým členem České misie v Chicagu.

Zemřel 4. září 2012

Je pochován na hřbitově Panny Marie
Královny nebe v Hillside, IL

Kéž mu dá Pán věčné odpočinutí.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě.

manželka Růžena Přitasil
dcery Rosemarie a Jane a
synové Joseph a John s rodinami

Prodám kroj KUNOVICKÝ od Uherského Hradiště

Dospělé velikosti.

Černá plizovaná sukně vzadu.

Červeno – růžová

květovaná zástěra vpředu.

Bohatě zdobená brokátová vesta.

Rukávce ručně vyšíváné.

Dvě spodničky.

Cena \$ 450,-

Telefon:

708 – 749 4563

Ústředna Moravských Spolků v Chicagu
Vás srdečně zve na

JUBILEJNÍ 75. MORAVSKÝ DEN

Lanžhotčanka
dechová hudba z Lanžhota

Sobota 20. září 2014

Taneční zábava - 7:00 pm

Hraje kapela Lanžhotčanka a D. J.

Bohatá tombola

Dar \$20 za osobu.

Neděle 21. září 2014

Mše svatá - 10:00 am Program - 2:00 pm

Vystoupí taneční a pěvecké skupiny všech věkových skupin.

Baraz, domácí jídlo a pečivo, vína z Moravy

Hraje kapela Lanžhotčanka a D. J.

Dar \$20 za osobu.

Lithuanian World Center

14911 127th Street, Lemont, IL. 60439

Pro více informací navštivte naši webovou stránku: www.unitedmoraviansocieties.org

Bůh se dotkl mého života

Mary byla na Světovém setkání mládeže v Madridu přejeta taxikem. Její největší přání, stát se primabalerínou, se změnilo tím, že je od nehody upoutána na vozík. Co ale může dělat Bůh, když v Něho někdo důvěřuje, to je jiný příběh.

Je to pro mne požehnáním, že mohu být tento týden v Medžugorje, abych vám mohla říci, jak velmi se Bůh dotkl mého života. Moje jméno je Mary, mám 21 let a přicházím z Irska. Byla jsem vychována ve víře a ve vědomí, že Bůh a víra jsou velmi potřeba. V dětství mě rodiče učili, že Bůh je můj přítel – a já mám krásné vzpomínky na modlitby a rozhovory s Ním. První roky byly jistě ty nejšťastnější. Ale jako pro teenagera nebyla víra nic, co by bylo moderní nebo zajímavé v mé generaci. Cítila jsem se být pod tlakem, abych se chovala a oblékala tím způsobem jako ostatní, ale přesto jsem stále chodila každou neděli na mši svatou. Ale i když jsem tam byla fyzicky přítomná, byly moje srdce a moje duše úplně jinde. Chodila jsem na mši svatou každý týden – ale bylo to jaksi automatické a nějaká nudná povinnost.

Chtěla jsem se stát nejlepší primabalerínou, jakou kdy svět viděl

Důležitý pro mě byl tanec. Tančila jsem vášnivě ráda – to bylo pro mě přirozené. Od malička jsem snila o tom, že se stanu primabalerínou. A byla jsem přesvědčena o tom, že je smyslem mého života, abych se stala nejlepší primabalerínou, jakou kdy svět viděl. Věřila jsem, že mě úspěch dovede k pokoji a spokojenosti. Ale pak jsem pochopila, že je moje srdce vlastně prázdné a že se tato prázdnota nedá vyplnit pýchou, úspěchem a dárky. Nebyla jsem si vědoma, že v této mozaice chyběl Bůh.

V 17 letech jsem šla do Afriky, abych tam pomáhala jako učitelka ve slumech okolo Nairobi. Tam jsem našla novou radost a spokojenost života: věnovat se zcela ostatním lidem. Slovy Mahátmy Gándhího to znamená: Nejlepší cestou, jak se poznat, je ztratit se ve službě ostatním.

Po této zkoušce pokory a jednoduchosti jsem měla pocit, jako bych se konečně znovu našla. Tato doba v Africe, to, co jsem dala, bylo jako kapka v oceánu, jedna kapka chudoby, ale já jsem chtěla dávat více – těm, kteří byli více nešťastní než já. A pochopila jsem, že být nejlepší, nejpobulárnější a nejúspěšnější není vůbec důležité.

Cesta, na které jsem poznala sama sebe

V létě 2011 jsem se rozhodla, že se vydám na novou misijní cestu do Portugalska, abych pracovala s chudými ve slumech. Na závěr jsme se účastnili Setkání mládeže v Madridu. Neměla jsem tušení, že tato pouť se stane cestou, na které poznám sama sebe a která způsobí velký obrat v mém životě. Být volentérem v Portugalsku bylo něco, co jsem dosud ve svém životě nedělala. Nedávali jsme chudým peníze, ani jsme je neživili. To, co jsme dělali, bylo cennější než hromada peněz – věnovali jsme se lidem, byli jsme prostě s nimi.

Jeden den, který všechno změnil

Jedním z nejintimnějších momentů v Portugalsku bylo shromáždění poutníků k ranní modlitbě. Drželi jsme se za ruce, oči zavřené a modlili se Otčenáš. Otčenáš jsem se modlila od dětství – také každý den při mši svaté jsem tuto modlitbu vyslovovala. Ale při vyslovování slov s lidmi ze všech částí světa – v tom jsem viděla, jak modlitba lidí spojuje – jsem se naučila slova opravdu vyslovovat a rozumět jim. To mě fascinovalo. Po všech těch letech, kdy jsem Otčenáš vyslovovala, jsem se jej teprve teď začala skutečně modlit. Tato zkušenost z Portugalska mě přivedla k hlubokému porozumění naší víře. A Madrid mě naučil, že v lidské víře nejsou žádné hranice. Madrid byla obrovská zkušenost.

Podobně jako festival mládeže tady, v Medžugorje. Byla jsem tak dojata vírou mladých lidí a tato veliká radost se mě dotkla a dojala mě. V jednu středu v tomto týdnu, po dni s mými přáteli, jsme spolu přecházeli silnici k náměstí, kde jsme předtím byli. Slyším stále, jak Matka Boží v mém srdci říká: „Počkej, zastav se a slyš!“ A jako typický učitel jsem vzala na sebe, že pomohu svým přátelům přejít tuto silnici. Zvedla jsem svoji levou ruku – neměla jsem čas ani vydechnout – tu na mě najel nějaký taxikář. Viděla jsem, že už nestačí zastavit a já nestihnu utéci pryč. Stála jsem tam a stála tam ve víře. Bylo to několik pomalých vteřin, které proběhly mimo mě. Když teď zavřu oči, mohu znovu prožít části vteřin, tak jak byly. Taxi na mě najelo na levé straně. Přeletěla jsem vzduchem a věděla jsem, že si nemohu dovolit, aby se moje hlava dotkla země jako první. Nebyla jsem připravena zemřít. A řekla jsem si: „Budu dělat všechno, aby se to nestalo!“ Dodnes nevím, jak to probíhalo, ale připadalo mi, jako bych se ponořila do vzduchu a udělala otočku o 180 stupňů. Dopadla jsem na nohy. Vědci by mohli mluvit o přitažlivosti zemské, ale pro mě to byl výpočet

Boží. Nějak jsem stihla tu silnici překřížit a pak jsem se ocitla v rukou nějakého mi neznámého muže. Celá skupina, mezi ní také moji přátelé, stála okolo mě, a i když jsem měla těžké bolesti a nemohla jasně myslet, když jsem viděla to množství lidí okolo sebe, viděla jsem v jejich tvářích Boha. Poté, co mě lékař záchranky dovezl do nemocnice, dali mě na jednotku intenzivní péče, kde jsem ležela šest hodin. Nemohla jsem mluvit se španělskými lékaři a sestrami. Nevěděla jsem, jestli zemřu nebo ne, a chtěla jsem jenom své rodině říci, že je miluji. Nevěděla jsem, co mám dělat.

Potřebovala jsem útěchu matky

Potom jsem zavřela oči a modlila jsem se. Vzpomínám si, že vedle mě byl jeden jezuita, který mi udělal pomazání nemocných. Zůstávalo mi velmi málo síly. Spontánně jsem se začala modlit „Zdravas, Maria“. Bylo to velmi dojemné. Ze všech těch modliteb, které jsem mohla vyslovit, jsem v tomto okamžiku, kdy jsem myslela, že je mým posledním, vzpomněla na „Zdravas, Maria“. Jako když dítě napadne, že nejdůležitější věcí v tomto okamžiku je polibek maminky. A v tomto momentě byla všim, co jsem potřebovala, útěcha matky. Byla to opravdu velká útěcha pro mě, když jsem věděla, že Matka Boží je v tomto dramatickém okamžiku se mnou, když jsem řekla slova „ted' i v hodinu smrti naší! Amen!“ Cítila jsem, jak celé moje tělo zahalil pokoj. Byla jsem zalitá pokojem a měla jsem důvěru, že když ted' zemřu, pak to bude vůle Boží. Stejný pokoj cítím tady, v této podivuhodné zemi. Říká se, že člověk je doma tam, kde má svoji matku. A naši nebeskou Matku můžeme tady opravdu cítit. Pokaždé, když sem přijdu, cítím se tu doma.

Modlitba a lidé mě přenesli přes tuto dobu

Příštího rána, brzy ráno, mi řekli, že mám mnoho zlomenin. Na nohou, v kolenně, v páteři. I když lékaři a sestry neměli anglicky, vyslovovali jasně každé slovo. Na srdečnost těchto lidí nikdy nezapomenu, ani na modlitbu těch mnoha poutníků a mnoha jiných. Nevěděla jsem, odkud moji rodiče mohli načerpat tolik síly, aby nás přenesli přes tuto těžkou dobu. Když jsem byla potom v nemocnici v Irsku, nosili mi lidé dárky, pohlednice, sladkosti. Nepochopili, že není vůbec důležité, co přinesou, ale že jsou sami dárky pro mě. Po šesti týdnech mě převezli do jiného města a připravovali mě na operaci. Ale chirurg měl jiný názor a poslal mě zase domů. Moji rodiče viděli výsledky a měli pochybnosti o tomto rozhodnutí. Ale tato krátká doba v městské nemocnici mi otevřela oči pro utrpení lidí, pro skutečné utrpení.

Každý se musí vyrovnávat se svými vlastními bolestmi. Byla jsem na pokoji s pěti staršími ženami. Během těch čtyř nocí, které jsem strávila v nemocnici, jsem se naplnila nadějí. Přesvědčily mě o tom, že nejsem se svým utrpením osamělá. Měla jsem čest přijít do styku s podivuhodnými lidmi. Stále jsem mohla čerpat sílu z toho, jak těchto pět žen neslo svůj kříž. Myslím, že život je jako cesta, nikdy nevíme, jak se cesta otevře do budoucna. Ale musíme mít důvěru v plán Boha, který on pro nás má. Moje cesta dosud nebyla dlouholetá a také neprobíhala přímo. Na cestě bylo mnoho úderů a překvapivých situací. A potom, po roce a půl na vozíku, musela jsem se zase učit chodit. To byla výzva, která byla často velmi těžká. Byly momenty, kdy jsem si myslela, že už nikdy nebudu

chodit, už nikdy nebudu moci tančit. Slovy Kateřiny Sienské: „Když budeš taková, jakou tě Bůh chce mít – svobodná a plná lásky – zapálíš svět Boží láskou.“

Mohu všechno v tom, který mi dává sílu!

Já jsem já, se všemi svými poraněními a se všemi bolestnými vzpomínkami. A tyto zkušenosti mi dávají mocný pocit poslání. Věřím velmi pevně, že pro to existuje nějaký důvod. Vnímám kříž jako dar, který mi umožňuje pomáhat jiným, aby přišli k Bohu. Ale učím se stále. Minulý rok v této době, když se v Irsku připravoval 50. eucharistický kongres, jsem seděla ve vozíku a nemohla jsem chodit. Ale teď stojím před vámi, bez vozíku! V tomto roce jsem běžela v Belfastu devět mil. A vystoupila jsem na dvě nejvyšší hory v Irsku. Nemohla jsem uvěřit, že přijde den, kdy budu moci konat něco takového. To mi připomíná jedno slovo z Bible: „Mohu všechno v tom, který mě posiluje!“ Bůh mi dal sílu těla i duše. A On mi dal těžkou, ale bohatou zkušenost. Jsem tak vděčná, že tady mohu v tomto týdnu být.

Ponesu vždycky tyto jizvy s sebou se všemi svými zkušenostmi, ale také věřím, že tyto jizvy nejsou všechno. Vždyť ukazují tuto vnitřní sílu, která je v každé lidské bytosti: sílu, která přichází jenom od Boha! To je ta síla, která umožňuje, že můžeme překonávat všechny překážky. Nosím svoje jizvy jako trofeje a jdu nahoru a jdu vpřed.

Mary, Irsko

Z Medjugorje aktuell 9/2013

Překlad podle Světla 50/2013

**Hlasy národa v září z důvodu dovolené
vyjdou asi o týden později.**

Florence známá i neznámá

Únik před turisty i dnešní dobou

V toskánské Florencii se člověk cítí zcela zahlcen uměním i korzujícími davy návštěvníků. Všudypřítomná monументálnost mu nedá na chvíli vydechnout. Stačí však vykročit z hlavních tras zakreslených v průvodcích a člověk se rázem ocitne mimo dosah turistů i dnešní doby.

Bohatou kulturu a život v minulosti připomíná množství chrámů. Turisty neprávem mírně opomíjené je poutní místo Santissima Annunziata, tedy Zvěstování Panny Marie, které se nachází pět minut severně od Dómu, katedrály v samém srdci města. Řadíme se mezi zhruba desítku nadšenců, která v současnosti denně projde Albertiho presbytářem s prstenem kaplí slavných florentských rodin. Vchází s námi i umělec Andrea, který sem často chodí v tichu přemýšlet a odpovídat. Ujímá se naší zvědavé skupinky a za těžkým závěsem pro nás objevuje tajnou cestu na rajský dvůr, který se honosí cennou Castagnovou freskou Madony s pytle.

Andrea vypráví, že Santissima Annunziata mívala kdysi celostátní význam. Tedy alespoň pro městský stát Florencie a kohokoliv, kdo s ním obchodoval či jednal. Pout' na Zvěstování Panny Marie (přesně devět měsíců před Vánocemi) bývala florentským Novým rokem, řídila tedy celý kalendář. Florentané celkem logicky nepovažovali za počátek Ježíšova života narození, nýbrž jeho početí.

Před pěti sty lety bychom zde také potkali množství malířů, kteří ve dvoře soutěžili o nejvydařenější fresku na přiděleném kousku stěny. Novodobý záblesk slávy baziliky nastal, když na ni archeologové mediálně upozornili vyzvedáváním těl rodiny slavné Giocondy. Tak Italové nazývají slavnou Monu Lisu.

Mimo všechny (místy až jednosměrné) turistické koridory se nachází chrám Santi Apostoli z období karolínské renesance (okolo r. 800), kde nacházíme sloupy ještě ze starých římských lázní, které na místě stávaly. Zvenku zcela nenápadný je roztomilý kostelík maltézských rytířů Jana Křtitele,

Chrám Zvěstování Panny Marie – poutní místo Florencie

Freska Posední večeře od florentského umělce Andrea del Castagna v konventu sv. Apolonie

stejně tak i Marie Magdalény. Jejich rozměrné a cenné interiéry nekorrespondují s našimi prvními dojmy z nevýrazných exteriérů. Z kůrů těchto i některých dalších kostelů se čas od času ozve zvučný hlas populárního tenoristy Bocelliho, který se rád vrací do rodného Toskánska. Místní nám vysvětlují, že je „čeko“, což v tomto případě neznamena Čech, ale nevidomý. Kvůli záměně těchto dvou slov jsme my Češi v Itálii často terčem množství vtipů o naší „slepotě“.

Nezištná přijetí ve městě komerce

Ze zvědavosti nahlížíme do malých otevřených dvířek nedaleko bývalých florentských hradeb. Příjemným překvapením ve městě zahlceném komercí je tamní milé přijetí a komentované prohlídky zdarma. Nadšený dobrovolník Riccardo nám představuje zapadlý skvost, tzv. Cenacolo Fuligno, budovu plnou fresek, kde se kdysi řeholnice staraly o sirotčinec i převýchovu hřišnic. Zatímco je ohromen českým všeobecným přehledem, z křížové chodby se ozve: „Pozví je také na občerstvení a na koncert“. Vozíčkářka Gabriela, obyvatelka Fuligna, nám v podstatě nabízí poznání dvou oblastí, ve kterých Italové hrají ve světě prim, gastronomie a opery. Poněkud vulgární místní toskánskou lidovou muziku střídají nejlepší árie mistrů Pucciniho a Verdiho.

Četná mistrovská díla skrývají další tzv. cenacola, vymalované klášterní refektáře, tedy mnišské jídelny. Například konvent sv. Apolonie, otevřený jen zrána, hostí velkou Posední večeři od florentského umělce Andrea del Castagna, a to dokonce rozměrnější, podstatně starší a zachovalejší, než je ta Leonardova. Hned za zdmi míst, kde jídávaly sestry benediktinky, slyšíme cinkání příborů fungující univerzitní menzy.

Fakultní budovy, mjíme hned vzápětí. Florentská alma mater má spojitost nejen s naším studijním pobytem, ale i s českými luhy a háji: námi přivlastňovaný Karel IV. jí totiž

povýšil na univerzitu. Medicejským se později ale nehodilo „zbytečně“ vychovávat inteligenci, tak byla instituce přenesena do Pisy. Ve Florencii byla obnovena teprve před devadesáti lety. Ve školních dvorech oči přichozích oslňují křivě rudé nástěnky odborů levicových studentů. „To je tu úplně normální,“ vyjadřuje své zkušenosti česká stipendistka, má univerzitní kolegyně Denisa. „Třeba letáčky s Marxem a Leninem tu před školou dostávám denně. Všechny studentské byty jsou navíc plné vlajek Che Guevary. A marihuanového dýmu,“ podotýká s úsměvem.

Když pokračujeme podél tzv. Vasariánského koridoru, který spojoval vládní palác se sídlem mocných Medicejských, dostaneme se kolem proslulé florentské obrazárny Uffizzi a nejslavnějšího mostu Ponte Vecchio k portiku kaple sv. Felicity, kam při cestě zastřešenou chodbou chodívali často členové vládnoucího rodu na bohoslužbu. Energická katolická volonterka nás okamžitě vtahuje do dvora a s tím i do místní paleokřesťanské historie, kterou demonstrují i nápisy, které známe z katakomb. Hned za dveřmi nás vítá Pontormovo manýristické Snímání z kříže a Zvěstování; díla, jejichž velmi odvážným tvarům a barvám byste rozhodně nehádali stáří téměř pět staletí.

Pod prevéty a gotickými mrakodrapy

Volně přístupné jsou nejen chrámy, ale i některé starobylé knihovny. Biblioteca Marucelliana se stářím a výzdobou vyrovná našemu Klementinu či Strahovu. A to se neřadí mezi florentskou špičku.

Zavítali jsme i na návštěvu k florentské židovské komunitě. Během prázdnin totiž otevírá jednou týdně brány svých zahrad tamní synagoga. Kulturu jsme vstřebávali všemi smysly, od naslouchání koncertu židovské hudby po ochutnávky košér jídla.

Pár kroků od hlavních památek, za téměř děsivě grandiózním palácem Pitti, který je jakýmsi rozrolovaným Koloseem, i ve spletné zástavbě nedaleko jednoho z nejstarších opatství Badia Fiorentina nacházíme klidné uličky, které nás přenášejí do dob středověku. Kdybychom nenásledovali rodilé

Italská sestra válí české ovocné kendlíky

Florentány, nikdy bychom nevěřili, že se jen krok od nás skrývá Alenčina říše divů, nebyli bychom provedeni přes dvory cechovních domků, kolem trámových podpěr vystupujících pater, kolem prevětů i zajímavých studní vedoucích až do podkroví. Zcela překvapené nás tyto stezky „vyplivnou“ u luxusních obchodů Armaniho a Rossiho na pulsujících hlavních třídách.

V jednom z labyrintů na poněkud opomenutém jižním břehu řeky usedáme do malinké osterie, tradiční hospůdky, kde nám dělají společnost jen místní penzisté, popíjející lokální víno Chianti. Při pobaveném sledování našeho záklonu hlavy, kterým pozorujeme „gotické mrakodrapy“, se mohutně gestikulující pán ujímá slova: „Město bývalo plné vysokých středověkých věží. Ty představovaly bohatství místních rodů. A že jich bylo! Celé Evropě jsme půjčovali peníze! V dobách válek všechna patra za těmi okny, která v realu byla dveřmi, sloužila našim předkům k přecházení nebezpečí. Jak to tak bývá, při dominaci Medicejských byly na věže uvaleny vyšší daně, tak byly mohutně snižovány či bourány.“

Při večeři ztropíme hned několik italských faux pas. Nikdy si nezkoušejte nasypat sýr na těstoviny s mořskými plody. Proč? Proto. A k rizotu nepijte vodu. Moudrost italských babiček totiž praví: „Rýže se rodí ve vodě, ale umírá ve víně.“ Nyní již také víme, že musíme navždy zapomenout na objednávání cappuccina nebo caffè latte po jedenácté hodině ránní, pokud se chceme ušetřit vražedných pohledů spolustolujících či plačtivého útěku paňmámy, která se domnívá, že nám zřejmě její oběd nestačil, když se míníme „zaplácnout“ těmito nápoji.

Po již korektnějším objednání kávy o objemu poloviny malého štamprlátka nám hlaholící dědečkové objasňují, že cappuccino dostalo své pojmenování podle barvy kapucínských mnišských hábitů a že dezert tiramisu dělá čest svému jménu s významem „táhne-mě-nahoru“. Tato kofeinová a kalorická bomba má být totiž okamžitou vzpruhou.

Pohostinnost v židovské obci a tradiční hudba

Palác Bianchi Capello spojená podzemní chodbou
s palácem jejího milence

Po večeri je čas na pořádnou telenovelu. Přítomné romantické dámy vzdychají u skvostného renesančního paláce Bianchi Capello, který dal vystavět mocný Francesco Medici, její oddaný milenec. Do fasády ukryl symboliku, jméno své milé (labuť s bělostnou barvou – „bianco“ – a klobouky, tedy „capelli“). Domy dvou zamilovaných spojovala tajná podzemní chodba.

Koňská parkoviště a společenský život novorozeňat

Takovéto starobylé paláce bohatých rodů, rozestě po celém městě, mají nezměrnou historickou hodnotu. Při jejich obhlížení nevynecháváme jedinou příležitost nahlédnout do dvorů, které různými detaily prozradí mnohé o někdejších životech pánů i služebnictva. Zdi paláců většinou lemují kamenné lavice, sloužící k odpočinku poutníků i debatám – domy aristokratů měly mít i společenskou funkci. Italové byli odjakživa, jak sami uznávají, „chiachieroní“, tedy „upovídanci“. Jako důkaz dodávají, že v moderní době existuje více italských telefonních čísel než samotných Italů. Mluví o tom jako o světovém primátu. Nad lavičkami pro klevetění visí záhadné kované kruhy, nad jejichž funkcí jsme si dlouho lámali hlavu. Jejich využití bylo zcela praktické – sloužily k „zaparkování“ koní a připevnění loučí.

„Život na zámku“ zažívá několik florentských rodů, které za celých šest století nezměnily domov. Je jimi například obchodnická rodina Rucellai ve stejnojmenném paláci, který v každém renesančním patře ukazuje učebnicově jiný typ starořímských sloupů.

Florence je velkou otevřenou encyklopedií umění, ale i přehlídkou slavných osobností posledního tisíciletí. Podobáme se tak trochu českým dětem běžajícím se sešitem v ruce po vyšehradském Slavíně, když míváme radost z nalezení nových a nových plaket, které oznamují, že na místě přišla na svět, žila, tvořila nebo jen přespala nějaká světově proslulá osobnost.

Na hlavním turistickém tahu mezi katedrálou a palácem vlády se nachází bohatě zdobená budova Orsanmichele. Nikdo z nás by nehádal, že se jednalo o sýpku. Miliony návštěvníků obdivují její umělecky vyvedený zevnějšek, ale nemnoho lidí využije možnosti navštívit v pondělí zdarma i její útroby, skrývajcí originály plastik patronů cechů od velkých sochařů. „Komiksové“ zobrazení činností různých profesí je dokonalým svědectvím o každodenním životě ve středověku.

Moderní architekturu zastupuje atypický dům se stěnami porostlými anglickým trávnikem či umělecky přestavěné bývalé vězení poblíž míst, kde namísto hradeb obíhají město silniční okruhy a místními hojně využívané cyklostezky. Velmi bizarní je pak palác Stefana Bardiniho, překupníka s uměním, který je jako puzzle poskládaný ze starších památek. Dílky, které plní funkci oken, jsou ve skutečnosti kamenné rámy barokních oltářů.

Večer korzujeme s ostatními turisty podél řeky Arno, posloucháme venkovní koncerty symfonických orchestrů, ale i dechovky s podobným repertoárem, který mívá kdejaká česká „liduška“ či hornická hudba. Trochu se podivujeme, že ještě o půlnoci vandrují městem maminky s kočárky. Je samozřejmostí, že se tu společensky žije již od propuštění z porodnice.

Typická Itálie – pohoda a kultura „na jednom pilíři mostu“
V pozadí slávy Ponte Vecchio – Most zlatníků

Jedna z nejstarších staveb ve Florencii – slavné Baptisterium

Florence světová:

Kolébka renesance i pohřebiště slavných Italů

Všichni, kdo dorazí do Florence, ať již na pár hodin, tak na delší dobu, utíkají bez ohlížení nejprve k slavnému trojlístku: baptisteriu, tedy křtitelnici, přilehlé Giottově zvonici a Santa Maria del Fiore, katedrále z let 1294-1436. Ta měla svou grandiózností uzemnit všechny okolní městské státy, od Pisanů po Sieňany. Stavba vypovídá o neměnné italské mentalitě, jak s nádechem satiry glosují sami místní. Staří Florentinové měli totiž kdysi jasno, že jejich chrám rozhodně musí mít obří kopuli, nicméně ještě netušili, jak ji postavit. Až architekt Brunelleschi, jehož jméno ve Florencii slyšíme skloňované na každém rohu, zaplnil po staletí zející prostor.

Češi jsou dle dnešních stereotypů většinou ateisté a milovníci akci zdarma. Pokud se jim podaří první komponent na chvíli potlačit, mohou se zcela vyhnout frontám, vstupnému a davům ve slavném baptisteriu, nejstarší stavbě města, když se zde zúčastní v půl jedenácté kratinké všednodenní bohoslužby. Takové triky znají jen místní jako sestra Assunta, která nám navíc radí, že můžeme mít téměř celou katedrálu Santa Maria del Fiore pro sebe, když vejdemo jejím postranním vchodem s dostatečně zbožným výrazem. Pod výše zmiňovanou skvostnou kopulí k nám pak doléhá ze segregovaného teritoria namačkaných turistů stupňující se hučení obřího včelího úlu.

Jak brzy zjišťujeme, díky mši se člověk podívá zdarma i do dalších tří „trháků“: do gotického kostela Santa Maria Novella, kde začínal Boccacciův Dekameron, a zároveň první budovy, kterou jsme my i další miliony turistů zahlédli jako první hned u nádraží. Na bývalou katedrálu plnou skvostů, San Lorenza, kterou míváme jako druhou na cestě do centra, téměř ani nedohlédneme přes pouliční tržiště. Všude kolem je cítit vůně slavných florentských kožených výrobků, slyšet pak šustění vějířů, zvony z Dómu, bzuchení tygřích komárů a všudypřítomná americká angličtina.

Do pohřebiště všech slavných Italů, kostela Santa Croce, se dostáváme na slavnost snad nejoblíbenějšího italského světce - Antonína z Padovy. Co na tom, že byl původem Portugalec, jmenoval se Ferdinand a žil v italské Padově jen rok před svou smrtí. Dle florentského zvyku se všechny temperamentní ženy protlačí k soše oblíbeného svatého „Antonička“, bez jehož vyobrazení se po světě neobejde jediná kaplička, a ukořistí jednu bílou lilii. Na méně asertivní Češky také nějaká poupata zbývají.

Obrovská koncentrace národů bývá rovněž u Ponte Vecchio, mostu se zlatnickými (původně řeznickými) krámkami, a na Piazza della Signoria s palácem vlády, jež dva měsíce obývali losovaní radní, kteří, zamčení, pracovali pro svou středověkou demokratickou republiku. Na tento výdobytek je pyšný i pedagog Cipriani, který okolo provádí zvědavé japonské studenty italštiny: „Téměř každý majetnější Floren-

Průčelí katedrály Santa Maria del Fiore s přilehlou zvonici

Proslulá socha Davida od Michelangela obdivovaná turisty ve dne v noci

ťan měl matematickou pravděpodobnost, že během svého života bude někdy spolurozhodovat o chodu vlastního státu," dodává. Oči mladých Japonek ale stále pošilhávají po idolu všech žen a vzoru pro všechny umělce, elegantním Michelangelovu Davidovi, který odvádí pozornost i od všech ostatních slavných uměleckých děl v přilehlé honosné ložii. U zdí rozpáleného paláce se všichni osvěžujeme; někteří minerálkou tryskající z tamních zdí, někteří tradiční florentskou zmrzlinou Buontalenti, pojmenovanou po slavném architektu, zároveň ale i věhlasném kulináři a vynálezci mnoha nových chutí.

Za městskými branami

Florence bývá mnohdy nejteplejším místem Itálie, konkurovat jí mohou jen místa jako Palermo. Etruskové, méně známí, ale obdobně vyspělí předchůdci Římanů, ale i aristokraté a novodobí majetnější Florentinové odjakživa prchali do kopců na okraji rozžhaveného města. Tak učiníme při neutuchající čtyřicetistupňové výhni i my. Auto si vyzvedáváme na

parkovišti, které připomíná jednu velkou klaviaturu, kde linii perfektně zaparkovaných černých a bílých aut přerušuje jen nějakých těch „padesát odstínů šedi.“ Italové barvám moc neholdují. Ignorování blinkrů, troubení, dunící auta s otevřenými okny – národní specifika, jejichž ochutnávku nám Florentinové dopřávají i během osmi kilometrů, které nás dělí od městečka Fiesole. Vítá nás svah plný vil i starověkých vykopávek, starších dokonce než celá Florencie. U roztomilých klášterů se kocháme nádhernými výhledy na celou slavnou kolébkou renesance i kopcovitou oblast Toskánska s vinicemi, hrady a slunečnicemi.

Útěkem do ticha je i návštěva monumentální Kartouzy těsně za městem, kam stejně jako do Fiesole dojde člověk pohodlně i hromadnou dopravou. O svých předchůdcích, kteří tu žili poustevnickým životem, zasvěceným modlitbě a manuální práci, nám vypráví bodrý mnich. Zprvu vypadá jako naivní a dobrosrdečný vesnický velebníček, ale vzápětí znalostí své profese vysokoškolského profesora odzbrojuje přemoudřelou italskou vedoucí zájezdu, která mu stále skáče do řeči, aby ho opravovala.

Piazza della Signoria – hlavní náměstí ve Florencii

Florentské okénko

Správný architekt ani medik by neměl minout Ospedale degli Innocenti. Tato nemocnice a konvent sester je vůbec první ukázkou renesančního stavitelství. Místní dokonale vypočítané arkády se ihned začaly kopírovat po celém světě. Ve stínu tohoto Brunelleschiho sloupovádi člověk nalezne po staletí využívaný babybox. Florentinové na otočnou plošinu odkládali ročně tisíc novorozenat, která pak dostala univerzální příjmení Innocenti, Neviňátka. Když se chudí (tedy i negramotní) chtěli se svými opuštěnými dětmi setkat, případně si je vzít zpět domů, prokázali se druhou polovinou předmětu, který s dítětem zanechali.

Další speciální okénko sloužila pro almužny, obdobná pak také na odpustky. U oratoria sv. Martina (nedaleko populár-

Tak začala renesance – arkády kláštera s nemocnicí Ospedale degli Innocenti

Středověký „baby box“ kam lidé v nouzi odkládali svá novorozěhata

ního „Dantova domu“ z 20. století) středověká mramorová deska slibovala odpuštění 2008 let v očistci.

Pokud ve Florencii uvidíte v přízemí zhruba půlmetrový klenutý otvor s markantními rýhami, bývá to někdejší studna. Pokud je takovéto okno malinké, dneska zazděné, využívalo se jako „automat na víno“. Kdežto malé zamřížované průhledy pod hlavními parapety vyšších pater bohatých paláců sloužily jako kukaně dětí aristokratů.

Jiné Florentské okénko – automat na víno

Víte, že...

* Florencie skýtá stejné množství uměleckých památek jako celé Španělsko? Italové tvrdí, že v celé jejich vlasti se nachází dokonce 60 % světového kulturního dědictví.

* V dobách Dantových, tedy ve 13. století, byla Florencie jedním z pouhých pěti měst Evropy s více než 100 000 obyvateli? Obdobně pulsujícím sídlem byla další tři italská sídla: Milán, Benátky a Janov. „Čest“ zbytku Evropy hájila v první pětici žebříčku pouze Paříž.

* Město slaví Jana Křtitele, svého patrona, historickými průvody s pěti sty renesančně oděnými muži, monumen-tálními ohňostroji, mší kardinála v baptisteriu a katedrále, městským maratonem i drastickým „historickým fotbalem“, jehož drtivá většina hráčů skončí v nemocnici?

* Florencie je městem cyklistů s rozpadlými koly, o něž byste si „ani kolo neopřeli“, a místem, kudy vedla loňská trať mistrovství světa v cyklistice?

Renesanční průvod při oslavách sv. Jana Křtitele – patrona Florencie

* Místní dialekt je velmi úsměvný? Ačkoliv býval pro Alighieriho základem pro spisovnou italštinu, jeho dnešní fonetická stránka je velmi odlišná od zbytku Apeninského poloostrova. Italské K je v toskánštině nahrazováno zvláštním CH, z Č se stává šiřlavější Š.

* Celosvětově rozšířená modlitba Zdravas Maria byla složena právě ve Florencii? K biblickým slovům Archanděla Gabriela a Mariiny příbuzné Alžběty dodali tamní zbožní věřící kolem kláštera servitů celou druhou polovinu.

* Florencie bývala brzy po sjednocení Itálie hlavním městem země?

*Pro Hlasy národa připravila
ze svého studijního pobytu v Itálii
Marie Štěpánová
Česká republika*

MLADÝM

Milovat

Zdá se, že milovat dítě je ta nejpřirozenější věc na světě, ale není! Kolik chyb se udělá, třebaže věříme, že to děláme dobře! Láska je umění, připomínal německý psychiatr Erich Fromm (1900–1980) ve své známé knize „Umění milovat“ (1956). Dobře, kdo chodí do školy, aby se naučil tomuto umění, ten se dozví mnohé věci. První věcí je rozlišení mezi tím, co láska je a co láska není.

Milovat neznamená přehánět

Jedno moudré úsloví říká: „Máma frajerka, dcera sprejka.“ Tedy pokud máme být konkrétní: chcete pro vaše děti udělat co nejvíc? Udělejte toho méně! Některé výzkumy ukazují, že sedm z deseti dětí je „nemocných přílišnou láskou“. Milovat neznamená myslet si, že je zakázáno zakazovat. Přílišná shovívavost se má k lásce jako ocet k vínu nebo jako písek k mouce. Pravá láska je silná, vyžadující. Ale co je to pedagogická láska? Milovat znamená přijmout dítě. A dát mu pocítit, že jsme rádi, že existuje, že je takový, jaký je, a dát mu pochopit, že jeho přítomnost není na obtíž, že ho máme hluboce rádi, bez podmínek. Jedním slovem, milovat znamená říci dítěti: „Ty jsi pro nás vším!“

Milovat znamená vzdát se ovládnání

Děti jsou jako lodě: lodě zde nejsou k tomu, aby stály v přístavu, ale aby vypluly na otevřené moře. Když to aplikujeme na sebe, milovat znamená přestříhnout co nejdříve pupeční šňůru. To ovšem není tak snadné. Jsou rodiče, kteří se bojí, že dítě vyroste v dospělého člověka. Chtěli by ho mít stále jako dítě, aby ho mohli hýčkat a mazlit se s ním po celý život. Jiní upadají do pokušení přílišného ochránářství: „Vezmi si tričko, sundej si tričko; stoupni si na slunce, nestůj na slunci! Vlednu se ven nechodí, protože je zima, v únoru je nebezpečí nachlazení, v březnu je vítr, v dubnu první sluníčko, v květnu alergie...“ Ne, to není láska, to je útlak a vytváření závislostí.

Milovat znamená ocenit dítě

Ocenit dítě, jelikož je schopné se o sebe postarat, postavit se na vlastní nohy, létat na vlastních křídlech. Kdo miluje květiny, tak po nich nešlape, netrhá je jen pro sebe, ale nechá je růst, svobodně a krásně.

Milovat znamená stát se milovanými

Je-li nejvyšším aspektem pedagogické lásky schopnost ocenit dítě, že umí žít jako člověk, pak nejsympatičtější aspektem je stát se milovaným. Stát se milovaným znamená stát se přístupným, přijímajícím, jasným. Stát se milovaným znamená být pokorný, nic ze sebe před dítětem nedělat, ale zároveň být na správném místě rozhodný a rázný. Osoba milovaná vychovává, aniž by to věděla, aniž by to chtěla. Infikuje, vyzařuje růst. Miluje v nejčistším a nejvyšším smyslu. To je pravá pedagogická láska! Pokud je tomu tak, to nejlepší přání, jaké můžeme dítěti dát, není, aby bylo nejhezčí, nejbohatší, nejznámější, ale nejmilovanější. Správným způsobem! Tehdy – ale jen tehdy – bude vděčné za to, že se narodilo.

Pino Pellerino
Salesiánský magazín 2014/3

Mluvit o víře

Milý Ulrichu, „velké množství lidí“, jak uvádíš ze zkušenosti z Tvého zaměstnání, „celý den mluví o zbytečnostech. O otázkách víry mluví velmi zřídka. A ani v rodinách tomu není jinak. To patří do kostela, říkají.“ Nebo: „K čemu máme vyučování náboženství?“

Někdy „svírá šuplík“

Často se nemohu zbavit pocitu, že lidé věci ve svém životě třídí jako ve skříní do různých přihrádek. Víra je v jedné z těchto zásuvek. Když je třeba, je vytáhne a potom opět uložena. U některých už nápis „víra“ zakrývá prach a pavučiny. Někdy je zásuvka zaseknutá a nejde otevřít. „Sejde z očí, sejde z mysli!“ zní známé přísloví. Ale neměla by naše víra být něco živého? Neměla by vyzařovat do našeho života a celý jej proniknout? Pokud chceme víru a náboženství integrovat do našeho života, patří k věci, že o tom budeme mluvit. Především, pokud se jedná o náboženskou výchovu dětí.

Slzy v očích

Nikdy nezapomenu na onen zážitek, který mě učinil šťastným. Bylo to v Meranu, nacházel jsem se na přednáškovém turné po Jižním Tyrolsku. Sál byl naplněn k prasknutí mladými lidmi a rodiči. Během diskuse se přihlásila jedna matka: „Velmi se snažím, aby z mé dcery něco bylo. Ale mám velkou starost, aby se to v dnešní době různých svodů k bezbožnosti podařilo. Co bych měla ještě dělat?“

Najednou se vztyčila asi 16letá dívka. Odvážně se postavila k mikrofonu před stovky lidí. Pak řekla jasným hlasem a se zářícíma očima: „My mladí lidé chceme našim matkám a otcům říci: Nemějte strach! Jednoduše s námi mluvejte! Měli byste vědět: I my se každý den modlíme k Bohu, aby nám pomohl zvládnout náš život.“ Ticho v sále. Obrovský potlesk. Jedna matka měla slzy v očích. A nejen ona.

„Už jsi někdy viděl Boha?“

V průběhu vývoje dítěte začíná asi tak ve stáří tří nebo čtyř let fáze otázek. Rodiče, tety, dědečkové jsou bombardováni otázkami. „Proč neumí naše kočka létat? Kde se schovává světlo, když cvaknu vypínačem?“ Dětská zvědavost klade i otázky ohledně Boha: „Jak Bůh vypadá?“ – „Už jsi někdy Boha viděl?“ – „Kde bydlí?“ I existenciální otázky se mohou objevit: „Proč dědeček zemřel? Kde je teď?“ Nebo: „Bůh může všechno. Proč mě neuzdraví?“ Zažívá-li dítě náboženské okolí, brzy nastupují i otázky po víře. Pak je rozhodující, zda dítě získá důvěru a roste v něm touha ptát se dál. Pokud je to tak, bude i jako mladistvý hledat rozhovor. Ať jsou otázky jakékoli, nesmí se netrpělivě odmitat nebo se jim posmívat. Mají se vždy zodpovědět. A to i tehdy, pokud uchu dospělého znějí „nemožně“.

Jemný cit

„To, co zde farář o stvoření básní, je přece z temného středověku.“ Harry vtrhne do obýváku a hodí svou aktovku na židli. „O Darwinově evoluční teorii má jen omezené ponětí. A vůbec – na celý ten náboženský povyk už dávno nevěřím.“ Velmi často rodičům právě v těchto situacích doporučuji zachovat klid. Pozor, pokud by syn během otázek o víře přešel do agresivního protestu nebo si dcera emocionálně ulevovala! Za tím téměř většinou vězí palčivá otázka. Mladí chápou problémy s Bohem, s náboženstvím a s církví jako velmi náročné. Přitom nejsou zrovna citliví. Pokládají otázky, pochybují a zraňují víru dospělých protitvrzeními, která někde zaslechli. To, co nyní nejméně potřebují, je hřmání od rodičů. Spíše ve svém nitru touží po chápajícím uchopení problémů, které jsou pro ně více než důležité. Milý Ulrichu, na závěr Ti chci dát pár dobrých rad, jak vést rozhovor s mladými.

MLUV O VÍŘE

* Buď vždy klidný, chápající a otevřený k rozhovoru.

* Ukaž upřímný zájem. Řekni: „Opravdu mě to zajímá, jak o tom přemýšlíš.“

* Povzbuzuj k rozhovoru: „Udělal bys mi velkou radost, kdyby sis o tom chtěl se mnou popovídat.“

* Ujistí: „Jsem rád, že o těchto důležitých otázkách přemýšlíš.“

* Vždy ukazuj, že jsi připravený k rozhovoru.

* Daruj čas, náklonnost a pochopení.

* Při jejich náročném chování zachovej klid.

* Nikdy nereaguj zlostně, naštvaně nebo zraňujícím.

* Snaž se o pochopení.

* Holými formulacemi se mladí nenechají odbýt. Je dobré, aby člověk sám tento postoj víry žil.

* Výslovně pochval dobré myšlenkové pochody: „To jsi promyslel velmi dobře. Opravdu hledáš pravdu. Jsem na tebe skutečně pyšný.“

* Řekni: „Respektuji tvůj názor: Zkus popřemýšlet i o mém.“

* Nejde o žádnou ztrátu autority, když se někdy musí přiznat: „To sám nevím. Co si o tom myslíš?“

* Vezmi si na pomoc katechismus. Přečti například: „Věra naší Církve o tom ví, že...“

* Pro radu sáhni po Bibli: „Kristus k tomu říká...“

Prof. Reinhold Ortner
Schweizerisches Katholisches
Sonntagsblatt 17/2013

Carefully Reading Pope's Interview Reveals a Cry to Closely Imitate Christ

This past week, an interview was published that was given by Pope Francis to a journalist who is a fellow member of the Society of Jesus, the Jesuits in common parlance, the religious order to which the Holy Father also belongs.

That interview has gotten a great deal of attention in the media and in the Church. Some have suggested that the pope made comments distancing himself and, they hope, the Catholic Church, from some of her more controversial moral beliefs such as the sinfulness of abortion and homosexual acts. Coming from the opposite direction, some faithful Catholics and people of good will also expressed alarm.

But a calm and attentive read of the entire interview gives a very different impression. The pope's comments from start to finish had a depth and a context rooted in our Catholic faith and in his pastoral experience.

First, the lengthy interview has a very personal and "get to know you" element with regard to Pope Francis. The questions began by asking the Holy Father to tell us about himself and who he is. He was then asked to explain to us what motivation he had for becoming a Jesuit priest. The pope, in a captivating declaration of humility, compared himself to St. Matthew, a sinner called by Jesus who had to leave everything to follow Christ.

With constant references to his Jesuit formation, the Holy Father talked about his past, his experience as a priest and pastor, and what are his hopes for the Church now, in the early stages of his pontificate.

It is at the point when Pope Francis was asked about the Church in our day and the challenges that she faces that the secular media perked up its ears.

Heavy attention was paid to Pope Francis' comment that the Church, "cannot insist only on issues related to abortion, gay marriage and the use of contraceptive methods." The pope went on to say, "The church's pastoral ministry cannot be obsessed with the transmission of a disjointed multitude of doctrines to be imposed insistently."

And so the Church's critics pounced, telling us that the Holy Father is backing away from the traditional moral teaching of the Church.

But Pope Francis' point was not to back away. Rather, it was that our faith, in its love and attachment to Christ, in its celebration of his death giving forgiveness for our sins, is the context for our authentically Catholic moral beliefs. In short, our actions and lifestyles flow from our relationship to Jesus Christ.

It is the pope's analysis that the modern world is deeply wounded by its own selfishness and its turn away from God. Those wounds are so deep that Pope Francis sees the Church like a field hospital after battle.

The deepest wounds must first be healed and those wounds are the increasing distance of a secular world from the good news of salvation in Jesus Christ. The pope sees the Church as called to tend first to those most critical wounds so that the rest of the message can be given as a part of the full healing.

In the view of the Holy Father, the Church needs first to proclaim the sa-

ving love of God. Then the Church needs to follow up with catechesis, with the transmission of the knowledge of the faith given us by Jesus and guided through time by the Holy Spirit.

Finally, the Church draws out the moral consequences that must be lived by faithful people in a world that properly understands its sinfulness and its redemption.

It should strike us that, for nearly all of us, this order of proclamation of Jesus, catechesis and then moral instruction is how we learned the faith ourselves. In our homes and in our schools, we presume this unified and ordered basis of our faith. When faith grows in this fashion, it fosters a personal and felt love for Christ, not simply an external obedience. And in the end, love for Christ and doctrinal and moral obedience grow together to become indistinguishable.

Pope Francis, priest, pastor and Jesuit has shown the world in his first months as pope his own deep commitment to humility, love for the Church and especially love for the poor. But above all he has shown us again, as the successor to Peter always must, the way to love Christ and to draw closer to him.

The pope's comments are not a call to abandon what the Church has always believed, but a cry for us to imitate more closely Christ who loved sinners, even when he told them to go and sin no more.

*By Bishop David J. Malloy
The Observer September 27, 2013*

Picturesque Regions of Ancestral Homeland

South Bohemia 4

Český Krumlov

An amazingly beautiful and well preserved medieval town of Český Krumlov is one of the most visited tourist attractions in the Czech Republic. Founded in the 13th century, it belonged to the Rožmberk dynasty from 1302 to 1611. The family crest of a five - petalled red rose is one of the most often seen motifs not only in Český Krumlov but also in many southern towns of Bohemia. The Eggenbergs held control of the town for 100 years, then the Schwarzenbergs took over from 1717 to 1947. In 1992 it was added to the UNESCO World Cultural Heritage List.

The historic town center is located on the rocky banks of the sharply meandering Vltava River. The inner town with its market square town hall and St. Vitus Church were built on the right bank, in an area enclosed on three sides by water. The left side bank features the castle and the village called Latrán. The town center is closed to automobiles but the uneven cobblestones make pedestrian traffic quite difficult.

The most imposing building in the market square (náměstí Svornosti), is the town hall. The Marian plaque column was erected in 1716 as a thanksgiving for sparing the town from Black Death in 1682.

A former brewery building not far from the market square now houses a gallery devoted to Egon Schiele (1890 – 1918), an Austrian artist who lived in Český Krumlov in 1911. The gallery displays many of his watercolors and drawings and several famous risqué male and female nudes, which in Schiele's days caused quite a scandal. He was driven out of town for employing young local girls to pose for him in the nude.

The Church of St. Vitus provides a visual counterbalance to the lofty tower of the castle. Dating from the early 15th century, and built on the site of an earlier

church, this triple-aisled Gothic edifice features one of the oldest examples of net vaulting in Europe. The sanctuary by the north wall of the presbytery is a marvelous example of stonemasonry dating from around 1500. The early Baroque high altar has paintings depicting St. Vitus and the coronation of the Virgin Mary. Gothic wall paintings dating from about 1430 feature the Crucifixion, St. Veronica, St. Elizabeth with a beggar, St. Mary Magdalene, St. Catherine and St. Bartholomeus. The church once housed the famous Krumlov Madonna of 1390, regarded by many experts as the finest example of the International Gothic style, now kept in the Art History Museum in Vienna.

Horní ulice (The Upper Street) contains Kaplanka (the chaplaincy) from 1514-20 and the former Jesuit College, designed by an Italian architect, but now functioning as a hotel.

The old quarter of Latrán was once a village inhabited by craftsmen and merchants who provided services for the castle. It is linked to the inner town by a bridge over the Vltava and retains a complex of Gothic and Baroque buildings, including the Minorite monastery and the convent of the Poor Clares and a church.

Perched high up on a huge rock is the Krumlov Castle, in size only second to the Hradčany Castle in Prague. The oldest of this sprawling complex is Dolní Hrad, also known as Hrádek, with a tall, cylindrical tower painted in colorful designs and built in 1580. The castle has a total of 300 rooms. The most beautiful are the stately Rožmberk's Rooms with wooden vaults and Renaissance wall frescoes completed in 1576 under the patronage of Vilém of Rožmberk. A spectacular 17th century tiered bridge (Plášťový most), complete with statues, links the Upper Castle with its Theater.

The Baroque Theater (Zámecké divadlo) is truly unique in that its interior, furnishings, stage settings, costumes and stage machinery are so numerous and well preserved. The theater was rebuilt in 1767 to a commission by Prince Josef Adam Schwarzenberg. The ceiling mural above

the auditorium and wall paintings were painted by Viennese artists and are perhaps the most attractive features of the entire theater.

This writer, however, must share with our readers two phenomenal artistic features which he was privileged to view several years ago during his extended visit of Český Krumlov several years ago. Another exquisite hall in the castle is the ballroom which features the most convincing scenes from a formal ball by means of illusionism, best known by the French term *trompe-l'oeil* (From the French "trick of the eye") used to describe paintings in which a deliberate visual illusion is intended by the artist. In this case the visitors of the ballroom see lifelike harlequins and other masked ball participants leaning out of window ledges and balconies and gazing at the presumed dancers on the parquet. The scenes are so vivid that the live visitors are almost tempted to join the imagined dancers on the floor.

The other rare experience that this writer would like to share with our readers, is an outdoor variety of a park theater which operates during summer months. The evening performance of Mozart's *Don Giovanni* was performed live in a rotating open auditorium whereby the operatic scenes took place under the canopy of stars while the bleachers with the audience turned in a circular motion, effectively and effortlessly stopping at the next natural scene such as a moonlit palace balcony, a dining terrace, open castle stairway and, of course, an eerie midnight cemetery. The cast of characters was made up of opera singers with international reputation while the orchestra played unobtrusively behind the trees. In this respect the town of Český Krumlov has no rival as far as the tourist attractions are concerned.

Tony Jandáček

Photo on back page:
The park theater with rotating open auditorium in Český Krumlov

